

WŁADCY PIENIĄDZA

Kilka uwag historycznych na temat handlarzy pieniędzmi

Tylko niewielu ludzi w pełni rozumie, do jakiego stopnia skorumpowana jest międzynarodowa finansjera. Ludzie wzrastali w zadłużającym systemie monetarnym na usługach prywatnych banków centralnych i dlatego uważają że w taki sposób wszystko musi się odbywać. Nie zdają sobie sprawy, do jakiego stopnia skorumpowany jest obecny zadłużający system finansowy.

Praca pisma „Michael” jest pracą edukacyjną - uświadamianiem ludzi na temat reformy monetarnej. Dlatego dobrze jest poznać informacje dotyczące przeszłości poruszanego tutaj tematu.

Poniższy materiał zaczerpnięto z komentarza do filmu video zatytułowanego „Władcy pieniądza - jak międzynarodowi bankierzy zdobyli kontrolę nad Ameryką” („The Money Masters - How International Bankers Gained Control of America”). Zaprezentowano tu bardzo cenne historyczne informacje na temat zdobycia kontroli nad pieniądzem i władzy przez handlarzy pieniędzmi, dziś zwanymi międzynarodowymi bankierami czy międzynarodową finansjerą. Podtytuł i śródtytuły pochodzą od redakcji.

Melvin Sickler

Część pierwsza

Podatek w świątyni

Według Biblii, prawie 2000 lat temu Jezus wyrzucił handlarzy pieniędzmi ze świątyni. Był to jedyny wypadek, kiedy Jezus użył siły w całej swojej działalności. Co robili handlarze pieniędzmi w świątyni?

Kiedy żydzi przybywali do Jerozolimy, żeby zapłacić podatek na rzecz świątyni, mogli go uiszczać jedynie przy pomocy specjalnej monety „półszekła świątynnego”. Była to połowa uncji czystego srebra. Jedyna moneta używana w tamtym czasie w okolicy, która była wykonana z czystego srebra o stałej wadze i bez wizerunku pogańskiego cesarza. Dlatego też półszekiel był, według żydów, jedyną monetą, którą można było ofiarować Bogu.

Tych monet nie było jednak zbyt dużo. Handlarze pieniędzmi opanowali ich rynek i zaczęli skupować je dla celów spekulacyjnych. Następnie podnieśli na nie ceny tak, jak na każdy inny produkt do wysokości, którą rynek mógł wytrzymać. Innymi słowy, handlarze pieniędzmi osiągnęli wielkie zyski, ponieważ posiadali faktyczny monopol na pieniądze. Żydzi musieli płacić im tyle, ile tamci od nich zażądali. Według Jezusa było to całkowite pogwałcenie świętości domu Bożego.

Wczesny Rzym

Oszustwo związane z wymianą pieniędzy sięga jeszcze dawniejszych czasów. Dwieście lat przed Chrystusem Rzym też miał kłopoty związane z handlarzami pieniędzmi. Dwaj cesarze rzymscy z wczesnego okresu Cesarstwa próbowali zmniejszyć władzę handlarzy pieniędzmi, reformując prawa dotyczące lichwy i ograniczając własność ziemską do 500 akrów. Obaj zginęli w zamachach!

W roku 48 przed Chrystusem Juliusz Cezar odebrał handlarzom pieniędzmi prawo bicia monet, a mennice cesarza zaczęły emitować monety z korzyścią dla wszystkich. Przy pomocy dostarczanych w obfitości pieniędzy wykonano wiele wspaniałych robót publicznych. Dzięki tej obfitej podaży pieniędzy cesarz zdobył miłość zwyczajnych ludzi, ale handlarze pieniędzmi go nienawidzili. Niektórzy uważają, że był to ważny czynnik, który odegrał dużą rolę w zamachu na Cezara. Pewne jest w każdym razie, że wraz ze śmiercią Cezara bardzo zmniejszyła się ilość pieniędzy w Rzymie. Wzrosły podatki, jak również korupcja. Tak jak i w wypadku dzisiejszej Ameryki lichwa i obniżenie wartości pieniądza stały się panującą zasadą. W końcu zaopatrzenie w pieniądze w Rzymie zmniejszyło się o 90%. W rezultacie zwyczajni ludzie stracili swoje ziemie i domy, tak jak wkrótce stanie się to w Ameryce. Wraz z redukcją obfitych pieniędzy masy straciły zaufanie do rzymskiego rządu i odmówiły mu poparcia. Rzym pogrążył się w mroku średniowiecza.

Złotnicy

1000 lat po śmierci Chrystusa handlarze pieniędzmi, ci, którzy udzielają pożyczek i manipulują ilością pieniędzy, uaktywnili się w średniowiecznej Anglii. W rzeczywistości byli tak aktywni, że działając razem byli w stanie manipulować całą ekonomią angielską. Nie byli oni bankierami w pełnym tego słowa znaczeniu. Handlarzami pieniędzmi najczęściej byli złotnicy. Byli ani pierwszymi bankierami, ponieważ zaczęli przechowywać złoto innych dla bezpieczeństwa, trzymając je w sejfach. Pierwsze papierowe pieniądze były w rzeczywistości pokwitowaniem za złoto pozostawione u złotnika.

Pieniądze papierowe przyjęły się dlatego, że były wygodniejsze, niż noszenie ze sobą wielu ciężkich złotych lub srebrnych monet. W końcu złotnicy zauważyli, że jedynie mała liczba depozytariuszy kiedykolwiek przychodziła i żądała swego złota z powrotem.

Początki oszustwa

Złotnicy zaczęli stosować oszukańczy system. Odkryli, że mogą drukować więcej pieniędzy, niż mają złota i zwykle nikt nie był przebieglejszy od nich. Następnie mogli pożyczać te dodatkowe pieniądze i pobierać od nich odsetki. Były to narodziny systemu tzw. frakcyjnej rezerwy bankowej (fractional reserve banking), gdzie pożyczka się wiele razy więcej pieniędzy, niż ma się pokrycia w depozytach. Czyli, jeżeli zdeponowano u nich złoto wartości 1000 dolarów, mogli oni pożyczyć ok. 10 000 dolarów w banknotach papierowych i pobierać odsetki od tej sumy i nikt nie odkrył oszustwa.

Takim sposobem złotnicy stopniowo gromadzili coraz więcej bogactwa i używali tego bogactwa do gromadzenia coraz większej ilości złota. Dzisiaj ta praktyka pożyczania większej ilości pieniędzy, niż jest rezerw znana jest jako system frakcyjnej rezerwy bankowej. Każdy bank w USA może pożyczać przynajmniej 10 razy więcej pieniędzy niż faktycznie posiada. Dlatego banki bogacą się przez pobieranie odsetek w wysokości, powiedzmy, 8%. W rzeczywistości ich zarobek nie wynosi 8% rocznie; jest to 80%. Dlatego właśnie budynki bankowe są zawsze największe w mieście.

Czy oznacza to, że wszystkie odsetki lub cała działalność bankowa powinna być uznana za nielegalną? Oczywiście nie!

Nauczanie Kościoła

W wiekach średnich prawo kanoniczne, prawo Kościoła Katolickiego, zabraniało obciążania pożyczek odsetkami. Koncepcję tę poprzedzały nauki Arystotelesa i św. Tomasza z Akwinu. Nauczali oni, że zadaniem pieniędzy ma być służba członkom społeczeństwa w zapewnieniu wymiany dóbr potrzebnych do godnego życia. Odsetki według nich przeszkadzały w wypełnieniu tego zadania przez nałożenie niepotrzebnego ciężaru na używanie pieniędzy. Innymi słowy odsetki były zaprzeczeniem rozsądku i sprawiedliwości.

Odzwierciedleniem prawa kościelnego w wiekach średnich w Europie był zakaz obciążania pożyczek odsetkami i uczynienie tego procederu przestępstwem zwanym lichwą.

Ale wraz z rozwojem handlu i zwiększeniem się możliwości inwestycyjnych w późniejszych wiekach średnich zauważono, że pożyczka ma dla pożyczającego podwójny koszt jako ryzyko i jako stracona okazja. Więc dozwolono na pewne opłaty, ale nie na odsetki jako takie. Jednak wszyscy moralisci, obojętnie z jakiej religii się wywodzący, potępiali oszustwo, ucisk biednych i niesprawiedliwość, które były jawnie niemoralne. Jak więc widzimy system pożyczek frakcyjnej rezerwy (fractional reserve lending) ma swoje korzenie w oszustwie, powoduje zakrojoną na szeroką skalę biedę i redukuje wartość pieniędzy wszystkich innych osób.

Szeregowanie ekonomii

Starożytni złotnicy odkryli, że można osiągnąć dodatkowe dochody „szeregując ekonomię” pomiędzy łatwymi i trudnymi pieniędzmi. Kiedy czynili dostępność pożyczek łatwiejszą, zwiększała się ilość pieniędzy w obiegu. Pieniądzy było pod dostatkiem i ludzie zaciągali więcej pożyczek na rozwój swoich biznesów. Następnie handlarze pieniędzmi zmniejszali dostarczanie pieniędzy; czynili pożyczki trudniejszymi do otrzymania.

Co się wtedy działo? To, co się dzieje dzisiaj! Pewien procent ludzi nie był w stanie spłacić poprzednich pożyczek i nie mógł otrzymać nowych, żeby spłacić stare. W rezultacie bankrutowali i musieli sprzedać złotnikom to, co posiadali za grosze. To samo dzieje się dzisiaj, tylko dzisiaj nazywa się to „szeregowaniem ekonomii” - w górę i w dół, tzw. „cyklem biznesowym”.

System karbowanego kija

Tak jak Juliusz Cezar, król Anglii Henryk I zdołał odebrać złotnikom władzę pieniądza ok. 1100. r, po n. Ch. Henryk mógł użyć wszystkiego jako pieniędzy - muszelek, piór itd. Jednak wynalazł on jeden z najbardziej niezwykłych systemów pieniężnych w historii, nazwany „systemem karbowanego kija”. Przetrwał on 726 lat do roku 1826. System ten wprowadzono w celu uniknięcia monetarnej manipulacji złotników.

Karbowane kije były pieniędzmi wytworzonymi z wypolerowanych gałęzi drzewa. Nacięcia umieszczone wzdłuż jednej krawędzi kija wskazywały wartość. Następnie rozdawano go na całej długości przez nacięcia, tak żeby obie części w dalszym ciągu miały zaznaczone karby. Jedną połowę zatrzymywał król, żeby zapobiec fałszerstwu. Drugą część posyłał w obieg jako pieniądze w celu rozwoju ekonomii. Jest ironią to, że po utworzeniu w 1694 r. Banku Anglii, Bank ten zaatakował system karbowanego kija, ponieważ były to pieniądze znajdujące się poza zasięgiem władzy handlarzy pieniędzmi, co właśnie było intencją króla Henryka.

Dlaczego ludzie zaakceptowali drewniane kije jako pieniądze? To ważne pytanie. Przez całą swoją historię ludzie handlowali wszystkim, co uważali za wartościowe i używali tego jako pieniądze. Widzicie więc, że sekret tkwi w tym, że pieniądzem jest tylko to, czego ludzie zgodzą się używać jako pieniądze. Czym są dzisiejsze papierowe pieniądze? Są tylko kawałkiem papieru. I tu jest trick. Król Henryk I zarządził, że karbowane kije muszą być używane do płacenia królewskich podatków. To wbudowany popyt na karbowane kije natychmiast spowodował ich akceptację jako pieniędzy i wprowadził je w obieg. I spełniały swoją rolę bardzo dobrze. Istotnie, żadna inna forma pieniędzy nie funkcjonowała tak dobrze i tak długo jak karbowane kije.

Wyobraźcie sobie: Imperium Brytyjskie zbudowano w czasie systemu karbowanego kija. Okazał on się sukcesem, mimo że handlarze pieniędzmi ustawicznie atakowali go, oferując jako konkurencję system metalowej monety. Innymi słowy, monety metalowe nigdy nie wyszły całkowicie z obiegu, lecz karbowane kije trwały, ponieważ dobrze służyły płaceniu podatków.

Król i królowe

Ostatecznie na początku XVI w. król Henryk VIII złagodził prawa dotyczące lichwy i handlarze pieniędzmi nie tracąc czasu przejęli utracone pozycje. Szybko uwolnili większą ilość swoich złotych i srebrnych pieniędzy na kilkadziesiąt lat. Kiedy jednak królowa Maria zasiadła na tronie i znowu ograniczyła prawa lichwiarskie, handlarze pieniędzmi wznowili gromadzenie zapasów złotych i srebrnych monet, wymuszając upadek ekonomii. Kiedy na tronie zasiadła siostra królowej Marii, królowa Elżbieta I, postanowiła ona odzyskać kontrolę nad angielskimi pieniędzmi.

Rozwiązanie jej polegało na emisji złotych i srebrnych monet przez skarbiec państwowy i przejściu od handlarzy pieniędzmi kontroli nad dostarczaniem pieniędzy. I chociaż jej kontrola nad pieniędzmi nie była jedyną przyczyną Rewolucji Angielskiej w 1642 r., gdyż różnice religijne były zarzewiem konfliktu, to jednak sprawa polityki monetarnej odegrała tu główną rolę.

Seria kosztownych wojen

Finansowany przez handlarzy pieniędzmi Oliver Cromwell obalił króla Karola, zrobił czystki w parlamencie i następnie skazał króla na śmierć. Handlarze pieniędzmi natychmiast uzyskali zezwolenie na połączenie swoich sił finansowych. Rezultat był taki, że na następne 50 lat handlarze pieniędzmi pogrążyli Wielką Brytanię w serii kosztownych wojen. W centrum Londynu przejęli też na własność teren o powierzchni mili kwadratowej znany jako „The City of London” („Śródmieście Londynu”). Jeszcze dzisiaj obszar ten znany jest jako jedno z trzech głównych centrów finansowych świata.

Konflikty z angielskimi królami z dynastii Stuartów spowodowały połączenie się handlarzy pieniędzmi w Anglii z handlarzami w Niderlandach w celu sfinansowania inwazji Wilhelma III Orańskiego, który obalił Stuartów w 1688 r. i przejął tron angielski.

Pod koniec XVII w. Anglia znalazła się w stanie ruiny finansowej. Około 50 lat nieustannych wojen z Francją i Holandią całkowicie ją wyczerpało.

Bank Anglii

Szaleni urzędnicy rządowi spotkali się z handlarzami pieniędzmi, aby błagać ich o pożyczki potrzebne do prowadzenia działalności politycznej. Cena była wysoka. Rząd usankcjonował bank będący własnością prywatną, który mógł kreować pieniądze z niczego! Miał to być pierwszy nowoczesny, prywatny bank centralny na świecie Bank Anglii.

Chociaż oszukańczo nazwano go Bankiem Anglii, żeby ogół społeczeństwa sądził, że jest on częścią rządu, w rzeczywistości tak nie było! Tak jak wszystkie inne prywatne korporacje, Bank Anglii sprzedawał akcje, żeby rozpocząć swoją działalność. Inwestorzy, których nazwisk nigdy nie ujawniono, mieli złożyć 1 1/4 miliona funtów brytyjskich w złotych monetach, żeby wykupić akcje Banku. Jednak zebrano tylko 750 000 funtów. Mimo to Bank Anglii rozpoczął działalność w 1694 r., pożyczając wielokrotnie więcej pieniędzy, niż miał ich zabezpieczonych w rezerwach, wszystkie na procent. W zamian za to, Bank miał pożyczać brytyjskim politykom tyle nowych pieniędzy, ile chcieli, tak długo, jak długo zabezpieczali oni spłatę długu przez bezpośrednie opodatkowanie obywateli brytyjskich.

Owoce Banku Centralnego

Tak więc legalizacja Banku Anglii nie była niczym innym, niż zalegalizowanym fałszerstwem, powodującym używanie narodowej waluty dla prywatnych korzyści. Niestety, obecnie prawie każde państwo posiada prywatnie kontrolowany bank centralny, używający Banku Anglii jako podstawowego modelu.

Władza tych banków centralnych jest tak duża, że wkrótce przejmują one całkowitą kontrolę nad ekonomią narodową. Ta władza urasta do plutokracji, kierowanej przez bogatych. To tak, jak gdyby przekazać kontrolę nad armią w ręce mafii; niebezpieczeństwo tyranii byłoby olbrzymie. Tak, potrzebujemy banków centralnych! Nie, nie potrzebujemy ich w prywatnych rękach!

Oszustwo banku centralnego tkwi w rzeczywistości w ukrytym podatku. Kraj sprzedaje obligacje bankowi centralnemu, żeby zapłacić za rzeczy, za które nie może zapłacić bez podniesienia podatków. Ale te obligacje są nabywane za pieniądze, które bank centralny kreuje z niczego! Więcej pieniędzy w obiegu powoduje, że twoje pieniądze tracą na wartości. Rząd do-

staje tyle pieniędzy, ile potrzebuje, a ludzie płacą za to w postaci inflacji. „Urok” tego planu polega na tym, że nawet jedna osoba na tysiąc nie może się w nim połapać, ponieważ kryje się on zwykle za skomplikowane brzmiącym żargonem ekonomicznym.

Wraz z utworzeniem Banku Anglii naród wkrótce został zalany pieniędzmi. Ceny w całym kraju uległy podwojeniu. Udzielano wielkich pożyczek, prawie na każdy nawet szalony projekt (w planie jednego z przedsięwzięć było osuszenie Morza Czerwonego w celu odzyskania złota, które rzekomo zaginęło, gdy armia egipska zatoniła ścigając Mojżesza i Izraelitów.).

W 1698 r. dług rządowy wzrósł z początkowej sumy 1 1/4 miliona funtów do 16 milionów funtów. Oczywiście podniesiono podatki, potem podniesiono je znowu, żeby wszystko to spłacić. Wraz z dostarczeniem brytyjskich pieniędzy mocno trzymany w garści handlarzy pieniędzmi, ekonomia brytyjska rozpoczęła serię wściekłej karuzeli boomów i depresji, zjawiska, któremu bank centralny jest zdecydowany zapobiegać, jak sam twierdzi. Jednak odkąd Bank Anglii przejął kontrolę funt brytyjski rzadko był stabilny.

* * *

Wiemy, że dzisiaj handlarzami pieniędzmi są międzynarodowi bankierzy, którzy obecnie kontrolują pieniądze w każdym kraju na świecie, poprzez ich nieuczciwy system zadłużający. Jest to największe oszustwo wszechczasów. Żyjemy w wieku obfitości, a mimo to połowa świata cierpi z głodu, nie dlatego, że nie ma żywności, ale dlatego, że pieniądze są kontrolowane w taki sposób, że żywność nie może być prawidłowo rozprowadzana. Jak wiele racji miał papież Pius XI, kiedy oświadczył, że przyjdzie czas, gdy „nikt nie ośmieli się oddychać wbrew ich woli”.

Jako chrześcijanie jesteśmy odpowiedzialni i mamy obowiązek działania na rzecz lepszego systemu ekonomicznego. Jaką łaską jest znać wspaniałe rozwiązanie Kredytu Społecznego, który pozwoliłby na właściwą dystrybucję dóbr od producenta do konsumenta na całym świecie. Wraz z wprowadzeniem do prawodawstwa każdego kraju filozofii Kredytu Społecznego nie byłoby dłużej skandalu głodu i biedy pośród sklepów wypełnionych po brzegi produktami.

W przyszłych wydaniach pisma *Michael* będziemy kontynuowali publikację następnych artykułów o malwersacjach handlarzy pieniędzmi prowadzących do przejścia kontroli pieniądza w różnych krajach.

Melvin Sickler

WŁADCY PIENIĄDZA

Plan wstrzymania „zielonych” dolarów Lincolna przez międzynarodowych bankierów

Historia może być bardzo interesującym i fascynującym przedmiotem do studiowania, jeżeli dana jest nam prawda. Problem tkwi w tym, że człowiek zdaje się nigdy nie uczyć się na swoich poprzednich błędach!

Wiele razy pytaliśmy na łamach *Michaela*, dlaczego rząd musi pożyczać pieniądze na wysoki procent, kiedy mógłby legalnie kreować swoje własne pieniądze bez procentu? W Kanadzie, Rząd Federalny kreował swoje własne pieniądze przez 46 lat, po zatwierdzeniu *British North America Act* (BNA Act - Akt Brytyjskiej Ameryki Północnej z 1 lipca 1867 r.), od 1867 r. do 1913 r. W Stanach Zjednoczonych koloniści amerykańscy wykreowali swoje własne, nieobciążone procentem pieniądze, zwane „kolonialnymi skryptami” („colonial scrip”), kiedy zaczęły powstawać kolonie. Później prezydent Abraham Lincoln także wykreował swoją własną walutę zwaną „Greenbacks”, która okazała się sukcesem.

Otrzymaliśmy pozwolenie na opublikowanie w piśmie *Michael* tekstu kasyety video zatytułowanej „Władcy pieniądza”, która zawiera bardzo interesujące informacje na temat Lincolna i emisji dolarów popularnie zwanych „zielonymi banknotami” (Greenbacks). Śródtytuły pochodzą od redakcji.

Melvin Sickler

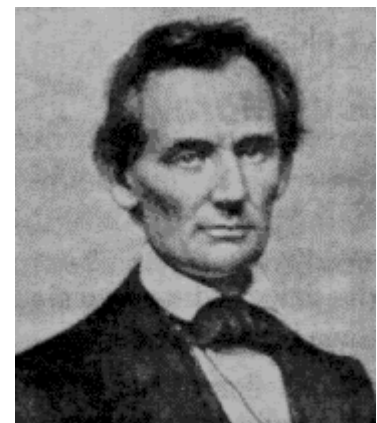
Część druga

Wywołać wojnę

Mimo, że prezydent Jackson zlikwidował prywatny bank centralny, najbardziej podstępna broń handlarzy pieniędzmi - system frakcyjnej rezerwy bankowej - pozostał w użyciu przez liczne stanowe banki czarterowe. Na przykład w Massachusetts do 1862 r. bank stanowy pożyczył osiem razy więcej, niż miał złota i srebra w depozycie. Jeden z banków stanowych wyemitował 50.000 dolarów zabezpieczonych i opartych na 86 dolarach i 48 centach. To podsycało ekonomiczną destabilizację w latach poprzedzających Wojnę Domową (Wojna Północy z Południem), w szczególności, kiedy nie ustanowiono dla większości banków stanowych proporcji rezerw. Wciąż jednak bankierzy byli poza bankiem centralnym i dlatego skoordynowana manipulacja monetarna na skalę ogólnonarodową okazała się niemożliwa. W rezultacie Ameryka generalnie rozwijała się przemieszczając się w kierunku zachodnim.

W tym czasie główni handlarze pieniędzmi walczyli, żeby odzyskać utraconą władzę centralną i monopol pieniężny, ale było to daremne. W końcu powrócili do swojej dawnej centralnej bankierskiej reguły - finansowania wojny w celu wykreowania długu i zależności. Jeżeli nie byli w stanie zagarnąć banku centralnego w inny sposób, Ameryka mogła być powalona na kolana przez uwikłanie jej w wojnę tak, jak mówili, że uczynią to w 1812 r., kiedy Pierwszy Bank USA (prywatny bank centralny) nie dostał pozwolenia na dalszą działalność.

Miesiąc po inauguracji Abrahama Lincolna rozległy się pierwsze strzały amerykańskiej Wojny Domowej skierowane na Fort Sumter w Południowej Karolinie, 12 kwietnia 1861 r. Rozpoczęła się piąta i ostatnia Amerykańska Wojna Bankowa. Niewolnictwo oczywiście było przyczyną Wojny Domowej, ale nie było przyczyną główną. Lincoln wiedział, że ekonomia Południa była zależna od

niewolnictwa i dlatego (przed Wojną Domową) nie było jego intencją wyeliminowanie go. Lincoln wyraził to w następujący sposób w swoim wystąpieniu inauguracyjnym miesiąc wcześniej: „**Nie mam zamiaru, pośrednio lub bezpośrednio, wtrącać się do instytucji niewolnictwa w stanach, gdzie ono obecnie istnieje. Wierzę, że nie mam prawa tego robić i nie mam zamiaru tego robić.**”

Podzielić i podbić

Więc o co chodziło w Wojnie Domowej? Wiele czynników grało rolę. Północni przemysłowcy korzystali z ceł ochronnych uniemożliwiających stanom południowym kupno tańszych towarów europejskich. Europa zrewanżowała się wstrzymując import bawełny z Południa. Stany południowe znalazły się w finansowej pułapce. Ludzie zostali zmuszeni do płacenia

wyższych cen za większość podstawowych towarów niezbędnych do życia, podczas gdy ich dochód z eksportu bawełny bardzo się zmniejszył. Południe zawrzało gniewem.

Ale inne czynniki pojawiły się również. Handlarze pieniędzmi dalej byli dotknięci przez wycofanie się Ameryki spod ich kontroli 25 lat wcześniej. Od tamtego czasu amerykański wielki rozwój ekonomiczny, pomimo obecności systemu frakcyjnej rezerwy bankowej z towarzyszącymi mu okresami dobrej koniunktury i upadkami, uczynił naród bogatym - zły przykład dla reszty świata.

Centralni bankierzy zauważyli w tym momencie okazję do wykorzystania podziałów Północ Południe do rozdzielenia bogatego nowego narodu - podzielić i podbić przy pomocy wojny. Czy był to tylko jakiś rodzaj dzikiej teorii konspiracyjnej? Popatrzmy więc, co miał do powiedzenia w tamtym czasie dobrze umieszczony obserwator sceny. Był to Otto von Bismarck, kanclerz Niemiec, człowiek, który zjednoczył landy niemieckie w 1871 r. W kilka lat później, w 1876 r. mówił:

*A GDZIE JEST DUCH PAŃSKI -
TAM WOLNOŚĆ
2 Koryntian 3:17*

„Nie ma wątpliwości, wiem z całą pewnością - oświadczył Bismarck - że podział Stanów Zjednoczonych na dwie federacje o równej sile był zdecydowany na długo przed Wojną Domową przez wielką finansjerę w Europie. Bankierzy ci obawiali się, że Stany Zjednoczone, gdyby pozostały jako jeden blok i rozwinęły się jako jeden naród, uzyskałyby ekonomiczną i finansową niezależność, która naruszyłaby kapitalistyczną dominację Europy nad resztą świata.”

W ciągu następnych miesięcy po pierwszych wystrzałach w Fort Sumter, centralni bankierzy pożyczili Napoleonowi III we Francji (siostrzeńcowi Napoleona spod Waterloo) 210 milionów franków w celu podbicia Meksyku i rozlokowania oddziałów wzdłuż południowej granicy amerykańskiej... W tym samym czasie Wielka Brytania wysłała liczący 11.000 żołnierzy korpus do Kanady i umieściła go wzdłuż północnej granicy amerykańskiej. Brytyjska flota była w pogotowiu wojennym na wypadek konieczności szybkiej interwencji.

Lincoln wiedział, że jest w pułapce. Cierpiał z powodu losu Unii (Stanów Zjednoczonych). Chodziło tu o coś więcej, niż tylko o różnice pomiędzy Północą i Południem. Dlatego zawsze kładł nacisk na „Unię”, a nie jedynie na pokonanie Południa. Lecz, żeby zwyciężyć Lincoln potrzebował pieniędzy.

Narodziny „zielonych banknotów”

W 1861 r. Lincoln i jego sekretarz skarbu Salmon P. Chase pojechali do Nowego Jorku zwrócić się o niezbędne pożyczki na wojnę. Handlarze pieniędzmi, chcąc zmaksymalizować swoje wojenne profity, zaoferowali pożyczki tylko na 24-36%. Lincoln podziękował odmawiając i wrócił do Waszyngtonu. Posłał po starego przyjaciela, pułkownika Dicka Taylora z Chicago i przedłożył mu

problem finansowania wojny. Na jednym ze spotkań Lincoln zapytał Taylora, jak jeszcze inaczej można sfinansować wojnę. Taylor wyjaśnił to w następujący sposób:

„Oto dlaczego, Lincoln, jest to proste: nakłoń tylko Kongres do wydania ustawy zezwalającej na wydrukowanie w pełni legalnych banknotów skarbowych... zapłać nimi swoim żołnierzom i idź i razem z nimi wygraj swoją wojnę.”

Kiedy Lincoln zapytał, czy obywatele Stanów Zjednoczonych zaakceptują te banknoty, Taylor powiedział: **„Obywatele i wszyscy inni nie będą mieli wyboru w tej sprawie, jeżeli uczynisz je pełnowartościowym środkiem płatniczym. Będą miały pełną aprobatę rządu i będą równie dobre jak każde inne pieniądze... rządowa pieczęć pełnowartościowego środka płatniczego jest rzeczą, która czyni pieniądze prawdziwymi w każdym czasie i zawsze będą one tak samo dobre, jak każde inne pieniądze wewnątrz granic naszego kraju.”**

I właśnie dokładnie to Lincoln uczynił. Od 1862 r. do 1865 r. z autoryzacją Kongresu wydrukował on 432.000.000 dolarów w nowych banknotach. W celu odróżnienia ich od znajdujących się w obiegu banknotów z banków prywatnych wydrukował je w zielonym kolorze na rewersie. Dlatego banknoty zwano „zielonymi dolarami”. Tymi nowymi pieniędzmi Lincoln płacił żołnierzom i kupował zaopatrzenie. W trakcie wojny prawie wszystkie 450 milionów „zielonych dolarów” autoryzowanych przez Kongres wydrukowano bez odsetek dla rządu federalnego.

Do tego czasu Lincoln zdał sobie sprawę, kto w rzeczywistości pociąga za sznurki i co jest zagrożeniem dla obywateli Ameryki. Lincoln zrozumiał sprawę nawet lepiej, niż pozornie rozumiał ją Jackson. Oto jak wyjaśnił swój pogląd na sprawy monetarne: **„Rząd powinien kreować, emitować i puszczać w obieg całą walutę i kredyt potrzebny do zaspokojenia wydatków rządu i siły nabywczej konsumentów... Przywilej kreowania i emisji pieniędzy jest nie tylko najwyższym prawem rządu, lecz jest jego najwspanialszą kreatywną możliwością... Przez przyjęcie tych zasad długo odczuwana potrzeba jednolitego środka będzie spełniona. Podatnicy zaoszczędzą ogromne sumy odsetek. Finansowanie wszystkich publicznych przedsięwzięć i prowadzenie skarbcza stanie się sprawą właściwej administracji. Pieniądze przestaną być panem i staną się służącym ludzkości.”**

W międzyczasie w Anglii nadzwyczaj nieprawdopodobny artykuł wstępny w London Times wyjaśniał stanowisko Banku Anglii w sprawie „zielonych banknotów” Lincolna: **„Jeżeli ta szkodliwa polityka finansowa (kreowania waluty wolnej od długu), która powstała w Ameryce Północnej, wzmocni się jako fakt dokonany, wówczas rząd zaopatrzy się w swoje własne pieniądze, bez kosztów. Spłaci swoje długi i będzie bez długów. Będzie miał wszystkie pieniądze niezbędne do utrzymania się. Stanie się prosperującym bez precedensu w historii świata. Mózgi i bogactwo wszystkich krajów przybędą do Ameryki Północnej. Ten kraj musi być zniszczony, inaczej zniszczy on każdą monarchię na kuli ziemskiej.”**

Mieście na uwadze, że do tego czasu monarchowie europejscy byli już przykuci łańcuchami do swoich prywatnych banków centralnych, stąd troska bankierów, żeby chronić swoich zniewolonych monarchów. W ciągu czterech dni od wydania prawa zezwalającego na emisję „zielonych banknotów” bankierzy zebrali się na zjeździe w Waszyngtonie, żeby przedyskutować sytuację. Zgodzono się, że „zielone” będą oznaczały dla nich ruinę. Coś trzeba było zrobić. Obmyślili schemat stopniowego podkopywania wartości „zielonych banknotów”.

Pozornie nieważne ograniczenia użycia „zielonych” dolarów, wymuszone przez bankierów, zabraniające korzystania z nich przy opłatach importowych, z płacenia nimi odsetek od długu publicznego zostały użyte przez banki, żeby obciążyć „zielone” dopłatą do wysokości 185%. To podkopywało zaufanie ludzi do „zielonych”. Wymuszono następne ustępstwa na korzyść bankierów, dające im więcej zysku, gdyż „zielone” teraz były już zdewaluowane.

Ten schemat był efektywny - tak efektywny, że następnego roku 1863, gdy wojska federalne i oddziały Konfederacji zaczęły się przygotowywać do decydującej bitwy w Wojnie Domowej i przy Skarbcu potrzebującym dalszego pełnomocnictwa Kongresu w celu emisji większej ilości „zielonych” dolarów, Lincoln musiał ustąpić pod presją, którą opisał: **„Oni nalegają, upierają się przy swoich racjach, aż do zaślepienia - jestem w gorszej sytuacji, niż św. Paweł. On był w trudnym położeniu pomiędzy dwoma. Ja jestem ściśnięty między dwudziestoma i oni są**

bankierami i finansistami.” Lincoln zgodził się na przeforsowanie przez bankierów Narodowego Aktu Bankowego (National Banking Act) w 1863 r., za ich wsparcie pilnie potrzebnych dodatkowych „zielonych” dolarów.

Akt ten wykreował „Banki Narodowe” i dał im faktyczny wolny od podatku status. Nowe banki otrzymały również ekskluzywną władzę kreowania nowej formy pieniędzy - Banknotów Banku Narodowego (National Bank Notes). Chociaż „zielone” kontynuowały swoje istnienie w obiegu, ilość ich została ograniczona i nie zezwolono na zwiększenie tej ilości po wojnie.

Tak jak było do przewidzenia, nowe Banki Narodowe szybko wywarły presję na Kongres w celu wycofania banknotów stanowych z obiegu poprzez system podatkowy. Kongres zastosował się do tego. W ten sposób piąta Amerykańska Wojna Bankowa postępowała wolnymi krokami na korzyść handlarzy pieniędzmi, a kulminacyjnym punktem było zatwierdzenie Aktu Rezerwy Federalnej w 1913 r. (Federal Reserve Act) i Aktu Banku Narodowego w 1935 r. (National Bank Act).

Car Rosji

W 1863 r. Lincoln otrzymał niespodziewaną pomoc od cara Aleksandra II z Rosji. Car, tak jak Bismarck w Niemczech, wiedział o co chodzi międzynarodowym handlarzom pieniędzy i kategorycznie odmówił zagwarantowania im prawa założenia prywatnego banku centralnego w Rosji. Gdyby Ameryka przetrwała i była zdolna pozostać poza ich szponami, pozycja cara byłaby bezpieczniejsza. Jeżeli bankierzy odnieśliby sukces w podziale Ameryki i w oddaniu jej części z powrotem Wielkiej Brytanii i Francji (oba kraje dotąd pod kontrolą prywatnych banków centralnych), w końcu zajęliby się Rosją.

Więc car wydał rozkazy, że gdyby Anglia albo Francja aktywnie interweniowały i pomogły Południu, Rosja uzna tę akcję jako wypowiedzenie wojny. Wysłał on swoją flotę na Pacyfiku pod dowództwem admirała Popowa do portu w San Francisco, dokąd przybyła 12 października 1863 r. i część swojej floty bałtyckiej pod dowództwem admirała Lesowskiego do portu w Nowym Jorku 24 września 1863 r. i później do Aleksandrii w stanie Wirginia, która leży po drugiej stronie rzeki naprzeciw Waszyngtonu, D.C., jako pokaz siły dla poparcia Lincolna i jako ostrzeżenie dla Wielkiej Brytanii i Francji.

Lincoln rozumiał

Lincoln został powtórnie wybrany na prezydenta w 1864 r. Przy końcu wojny, za dodatkowe „zielone” dolary, bankierzy uzyskali więcej ustępstw w drugim Narodowym Akcie Bankowym (National Banking Act) z 1864 r. Zwycięzca w Wojnie Domowej, gdyby żył, jak wykazują jego oświadczenia nadzwyczaj klarownie, Lincoln z pewnością zniszczyłby monopol pieniężny Banków Narodowych, wydarty mu w czasie wojny. 21 listopada 1864 r. napisał on do przyjaciela, co następuje:

„Władza pieniądza zagraża narodowi w czasach pokoju i knuje przeciwko niemu w czasach niepomyślnych. Jest bardziej despotyczna, niż monarchia, bardziej zuchwała, niż autokracja, bardziej egoistyczna, niż biurokracja. Przewiduję w najbliższej przyszłości nadchodzący kryzys, który pozbawia mnie siły i powoduje drżenie o bezpieczeństwo mojego kraju. Korporacje zostały osadzone na tronie, nastąpi epoka korupcji na wysokich szczeblach i władza pieniądza w kraju będzie próbowała przedłużyć swoje panowanie przez krzywdzenie ludzi do momentu, kiedy bogactwo będzie zgromadzone w rękach niewielu, a republika zniszczona.”

Krótko przed zamachem na Lincolna, jego poprzedni Sekretarz Skarbu Salmon P. Chase narzekał na odegranie przez siebie roli w pomocy przeforsowania Narodowego Aktu Bankowego rok wcześniej: **„Moje działanie w promowaniu zatwierdzenia Narodowego Aktu Bankowego było największym finansowym błędem w moim życiu. Zbudowało to monopol, który ma wpływ na wszystkie ważne sprawy kraju.”**

14 kwietnia 1865 r., czterdzieści jeden dni po powtórnej inauguracji i pięć dni po klęsce generała Lee i jego poddaniu się Grantowi w Appomattox, chociaż Wojna Domowa się skończyła, Lincoln został zastrzelony przez Johna Wilkes'a Booth'a w teatrze Forda. Bismarck, kanclerz Niemiec

lamentował nad śmiercią Lincolna: „Śmierć Lincolna była katastrofą dla chrześcijaństwa. Nie było drugiego tak wielkiego człowieka w Stanach Zjednoczonych, który mógłby mu dorównać.”

Odkrycie konspiracji

Bismarck dobrze rozumiał plan handlarzy pieniędzmi. Oskarżenie międzynarodowych bankierów o odpowiedzialność za zamach na Lincolna pojawiło się w Kanadzie 70 lat później w 1934 r. Gerard G. McGeer, popularny i szanowany prawnik kanadyjski, ujawnił to niezwykle oskarżenie w pięciogodzinnym przemówieniu przed Parlamentem (House of Commons), demaskując kanadyjski zadłużający system monetarny. McGeer uzyskał dowody usunięte z akt publicznych, dostarczone mu przez agentów tajnych służb ze sprawy sądowej Johna Wilkes'a Booth'a po jego śmierci. McGeer oświadczył, że wykazują one, iż Booth był wynajęty przez bankierów międzynarodowych. Według artykułu w gazecie *The Vancouver Sun*, z 2 maja 1934 r.:

„Abraham Lincoln zginął w zamachu poprzez machinacje grupy przedstawicieli międzynarodowych bankierów, którzy obawiali się ambicji prezydenta Stanów Zjednoczonych, dotyczących kredytu narodowego. Tylko jedna grupa na świecie miała w tamtym czasie jakikolwiek powód, by pragnąć śmierci Lincolna. Byli to ludzie przeciwni jego programowi emitowania waluty narodowej, którzy występowali przeciw niemu w czasie Wojny Domowej przeciwko jego polityce waluty ‘zielonych’ dolarów.”

Interesujące, że McGeer twierdził, iż Lincoln zginął w zamachu, nie tylko dlatego, że międzynarodowi bankierzy chcieli na nowo ustanowić bank centralny w Ameryce; ale dlatego, że także chcieli, żeby podstawą amerykańskiej waluty było złoto - złoto, które kontrolowali - innymi słowy, chcieli zaprowadzić w Ameryce standard złota. Srebro w postaci monet miało być usunięte i wszystkie „zielone” wycofane na rzecz złota. Lincoln zrobił coś wręcz przeciwnego przez emisję banknotów Stanów Zjednoczonych - „zielonych” dolarów - które opierały się na dobrej wierze i kredycie Stanów Zjednoczonych. Artykuł cytuje McGeer'a mówiącego:

Unikatowe zdjęcie „zielonego” dolara Lincolna wydrukowanego w sierpniu 1862 r.

Legalny środek płatniczy na terytoriach kontrolowanych przez Północ podczas Wojny Domowej (rozmiar: 180 mm x 80 mm)

„Byli to ludzie zainteresowani wprowadzeniem standardu złota i prawa bankierów do zarządzania walutą i kredytem każdego kraju na świecie. Pozbywając się Lincolna mogli kontynuować swój plan i kontynuowali go w Stanach Zjednoczonych. Po ośmiu latach od zabójstwa Lincolna, usunięto srebrne monety i wprowadzono monetarny system standardu złota w Stanach Zjednoczonych.”

Sąd Najwyższy Stanów Zjednoczonych w sprawie *Julliard v. Greenman* (110 U.S. 4-21, 448) w 1884 r. zarządził, że: „Kongres ma prawo wprowadzenia waluty narodowej, w monetach lub papierowej i uczynienie jej legalnymi pieniędzmi dla wszystkich celów, co odnosi się do rządu narodowego lub osób prywatnych.”

Niemniej od czasów Lincolna Stany Zjednoczone nie emitowały wolnych od zadłużenia banknotów Stanów Zjednoczonych. Banknoty USA z czerwoną pieczęcią (banknoty Rezerwy Federalnej mają zieloną pieczęć) wyemitowano czternaście razy po zabiciu Lincolna. Nie są to nowe emisje, lecz jedynie stare „zielone” dolary emitowane w miejsce zniszczonych. Ich ilość została w końcu ograniczona do 300 milionów dolarów, mniej niż jeden procent amerykańskiej waluty.

W innym akcie szaleństwa i ignorancji - Reigle Act z 1994 r. autoryzuje się wymianę „zielonych” dolarów Lincolna na zadłużające banknoty Rezerwy Federalnej. Innymi słowy „zielone” Lincolna były w obiegu w USA do 1994 r. przez 130 lat. Było to odkrycie, które bankierzy chcieli ostrożnie pogrzebać. Można je [„zielone”] znaleźć teraz jedynie w rzadkich kolekcjach pieniężnych.

* * *

Niestety zwyczajny obywatel amerykański nie wie nic z tego, co dotyczy narodowego systemu monetarnego. Ludzie wiedzą tylko to, co powiedzą im media. Jednak fakt jest faktem, że rząd Stanów Zjednoczonych mógłby znowu kreować swoje własne, wolne od długu pieniądze do rządzenia krajem, gdyby ludzie się zjednoczyli i domagali się od rządu, żeby to uczynił. **(cdn)**

Melvin Sickler

WŁADCY PIENIĄDZA

Przestępstwo roku 1873

W numerze marcowo-kwietniowym polskiej edycji „Michaela” z 2001 r. napisaliśmy o tym, jak „zielone” dolary Abrahama Lincolna zostały pozytywnie przyjęte przez obywateli amerykańskich jako środek wymiany, jako pieniądze używane w transakcjach kupna i sprzedaży. Były to pieniądze wolne od długu i ludzie zaczęli mieć do nich pełne zaufanie. Obieg „zielonych” dolarów Lincolna rozpoczął okres dobrej koniunktury w Stanach Zjednoczonych. Był to przykład do naśladowania dla reszty świata. Dlaczego inne kraje nie mogłyby się rządzić również przy pomocy pieniądza wolnego od długu! Jeżeli sprawdziło się to w Ameryce, mogłoby się oczywiście sprawdzić wszędzie!

Jednak bankierzy nie mieli zamiaru siedzieć bezczynnie i pozwolić prosperować Ameryce bez zysku dla siebie. W żadnym wypadku! Zdołali doprowadzić do zamordowania Lincolna. Teraz tylko pozostało doprowadzenie do wycofania „zielonych” dolarów z obiegu.

Kaseta video zatytułowana „Władcy pieniądza” (The Money Masters) zawiera bardzo interesujące informacje na ten temat. Komentarz do filmu na kasecie posiada prawa autorskie, a my otrzymaliśmy pozwolenie na publikację fragmentów tego tekstu w Michaelu. Oto trzecia część tego cyklu.

Melvin Sickler

Część trzecia

Powrót standardu złota

Po usunięciu Lincolna z drogi następnym celem handlarzy pieniędzmi było zdobycie całkowitej, scentralizowanej kontroli nad amerykańskimi pieniędzmi. Nie było to łatwe zadanie. Wraz z ekspansją Ameryki na zachód, odkryto wielką ilość srebra. Oprócz tego „zielone” dolary Lincolna były wszędzie popularne i ich istnienie uwolniło ducha z butelki - ludzie zaczęli się przyzwyczajać do wolnych od długu pieniędzy, emitowanych przez rząd. Obieg „zielonych” dolarów w Stanach Zjednoczonych trwał, mimo rozmyślnych ataków bankierów europejskich z banków centralnych. Według W. Cleona Skousena:

„Tuż po wojnie domowej toczyła się ważna debata o wznowieniu krótkotrwałego eksperymentu Lincolna z konstytucyjnym systemem monetarnym. Gdyby nie interwencja europejskich trustów monetarnych, bez wątpienia system ten stałby się prawnie ustanowioną instytucją.”

Jest oczywiste, że drukowanie w Ameryce własnych, wolnych od długu pieniędzy, spowodowało szok wśród członków elity prywatnych europejskich banków centralnych. Z przerażeniem obserwowali oni, jak Amerykanie zaczęli wносить petycje o zwiększenie ilości „zielonych” dolarów. Udało im się zabić Lincolna, ale poparcie dla jego idei monetarnych rosło.

12 kwietnia 1866 r., prawie rok po zabójstwie Lincolna, Kongres rozpoczął pracę z rozkazu i w interesie europejskich banków centralnych. Przyjął on ustawę (Contraction Act - Ustawa

Ograniczająca) zezwalającą sekretarzowi (ministrowi) skarbu na rozpoczęcie wycofywania „zielonych” dolarów z obiegu i ograniczenie podaży pieniędzy na rynek.

Autorzy Theodore R. Thoren i Richard F. Warner wyjaśnili rezultaty ograniczania ilości pieniędzy w swojej książce na ten temat: The Truth in Money Book (Prawda w księdze pieniądza):

„Kiedy przywróci się emisję pieniędzy zgodnie z konstytucją, będą możliwe wszystkie inne, potrzebne reformy, ale dopóki się tego nie zrobi, nie istnieje żadna reforma, którą można by przeprowadzić.” - senator William J. Bryan

„Można było uniknąć ciężkich czasów, które nastąpiły po Wojnie Domowej [Północ-Południe], gdyby kontynuowano prawodawstwo dotyczące „zielonych” dolarów według zamierzeń Lincolna. Zamiast tego miała miejsce seria `panik pieniężnych', które nazywamy `recesjami', co wywarło presję na Kongres, by ustanowił on prawodawstwo umieszczające system bankowy pod centralną kontrolą. W końcu 23 grudnia 1913 r. przyjęto Ustawę o Rezerwie Federalnej (Federal Reserve Act).”

Innymi słowy handlarze pieniędzmi chcieli dwóch rzeczy: 1) przywrócenia prywatnego banku centralnego pod ich wyłączną kontrolą; 2) emitowania przez nich waluty amerykańskiej opartej na ich złocie.

Ich strategia była dwutorowa: po pierwsze, spowodować serię panik, próbując udowodnić obywatelom Ameryki, że istniejący, zdecentralizowany system bankowy nie sprawdził się i że jedynie scentralizowana kontrola podaży pieniądza mogłaby zapewnić stabilizację ekonomiczną; i po drugie, usunąć tak dużo pieniędzy z obiegu, że większość Amerykanów znalazłaby się w wielkiej biedzie i albo straciliby oni cierpliwość do walki o prawdziwą reformę, albo byłiby zbyt słabi, żeby przeciwstawić się bankierom, którzy zaoferowaliby wtedy Amerykanom ulgę, gdyby ich plany zostały zaakceptowane. Krótko mówiąc, chodziło o przekonanie Amerykanów, że było to warte długoterminowego ryzykowania wolności w celu uzyskania krótkoterminowej ulgi ekonomicznej.

„Wierzmy, że prawo do bicia monety i emisji pieniędzy jest funkcją rządu. Jest to część suwerenności i nie może być ze względów bezpieczeństwa przekazana osobom prywatnym.” - senator William J. Bryan

Usuwanie pieniędzy z obiegu

W 1866 r. w Stanach Zjednoczonych było w obiegu 1 800 000 000 dolarów w walucie - około 50,46 dolara na głowę. Tylko w 1867 r. usunięto 500 000 000 dolarów z obiegu. Dziesięć lat później, w 1876 r., podaż pieniędzy w Ameryce została zredukowana do sumy 600 000 000 dolarów. Innymi słowy, 2/3 pieniędzy Ameryki zostało wycofanych przez bankierów z obiegu. Niewiarygodne, ale w obiegu pozostało tylko 14,6 dolara na głowę.

Dziesięć lat później podaż pieniędzy została znowu zredukowana do sumy tylko 400 000 000 dolarów, mimo że populacja gwałtownie się zwiększała. Rezultat był taki, że w obiegu pozostało tylko 6,67 dolara na głowę - redukcja o 84% w ciągu zaledwie 20 lat. Ludzie bardzo cierpieli podczas przedłużającej się, dotkliwej depresji.

Finansowani przez bankierów współcześni ekonomiści próbują sprzedać ideę, że recesje i depresje są naturalną częścią czegoś, co nazywają „cyklem biznesowym”. Jeden z ekonomistów próbował nawet wyjaśnić cykle biznesowe w odniesieniu do plam na słońcu! A prawda jest taka, że obecnie manipuluje się całkowicie dostawą pieniędzy, tak samo jak po Wojnie Domowej i jak było to robione przez Nicholasa Biddle'a i Drugi Bank Stanów Zjednoczonych.

W jaki sposób pieniądze stały się tak trudne do zdobycia? Po prostu, kazano zwracać pożyczki i nie udzielano nowych. W dodatku wycofywano miliony „zielonych” dolarów i przetapiano srebrne monety.

13 marca 1868 r. James Rothschild pisał do swojego amerykańskiego agenta, Belmonta, „ostrzegając przed ruiną tych, którzy chcieliby sprzeciwić się płatnościom obligacji Stanów Zjednoczonych przy pomocy gotówki lub tych, którzy chcieliby popierać ich spłatę przy użyciu `zielonych’ dolarów”. Zaczęto realizować inny projekt.

18 marca 1869 r. Kongres w odpowiedzi na żądania bankierów przyjął Ustawę o Wzmocnieniu Kredytu (Credit Strengthening Act), która przewidywała, że obligacje Stanów Zjednoczonych nabyte podczas Wojny Domowej przy pomocy „zielonych” dolarów, które to obligacje bankierzy zdewaluowali po ich otrzymaniu do 35 centów za dolara, teraz będą zwracane w złocie, w ich pełnej wartości. W ten sposób Ministerstwo Skarbu wypłaciło bankierom o około 500 milionów dolarów więcej, niż zapłacili oni za obligacje, plus należne odsetki. Kolosalna suma, ekwiwalent przeszło 5 miliardów dolarów obecnie, została przekazana z Narodowego Skarbcza

handlarzom pieniędzy. Od tej chwili ich władza nad Stanami Zjednoczonymi, wtedy potężnie umocniona, nieprzerwanie rosła.

Przestępstwo roku 1873

W 1872 r. człowiek o nazwisku Ernest Seyd otrzymał 100 000 funtów (wtedy ok. 5 000 000 dolarów) z Banku Anglii i został wysłany do Ameryki w celu przekupienia potrzebnych kongresmanów do przeprowadzenia **„demonetaryzacji srebra w celu dalszej redukcji podaży pieniędzy”**.

Powiedziano mu, że jeżeli suma ta nie będzie wystarczająca, może otrzymać dodatkowo 100 000 funtów **„lub o tyle więcej, ile będzie potrzeba”**. Następnego roku Kongres przyjął Ustawę Monetarną (Coinage Act) z 1873 r., a mennica nagle zaprzestała bicia srebrnych dolarów.

W rzeczywistości poseł Samuel Hooper, który przedstawił ustawę w Izbie Reprezentantów przyznał, że pan Seyd faktycznie przygotował akt prawny. Ale to nie wszystko zło. W 1874 r. Seyd osobiście oświadczył, kto kryje się za tym projektem:

„Pojechałem do Ameryki zimą roku 1872-73 z upoważnieniem przeprowadzenia, gdybym zdołał, ustawy demonetaryzującej srebrną monetę. Wykonanie tego było w interesie tych, których reprezentowałem - zarządzających Bankiem Anglii.”

Międzynarodowi bankierzy osiągnęli taką samą demonetaryzację srebra w Niemczech (1871-73); w Łacińskiej Unii Monetarniej (Francja, Włochy, Belgia, Szwajcaria) w latach 1873-74; w Unii Skandynawskiej (Dania, Norwegia, Szwecja) w latach 1875-76; w Holandii w latach 1875-76. W ciągu pięciu krótkich lat wprowadzono na całym świecie standard złota z jednym znaczącym wyjątkiem - Chin.

Walka o kontrolę nad pieniędzmi Ameryki na tym się nie skończyła. Zaledwie trzy lata później, w 1876 r., przy 113 siły roboczej Ameryki bez pracy, populacja ciągle rosła. Ludzie domagali się powrotu systemu monetarnego „zielonych” dolarów prezydenta Lincolna lub powrotu do srebrnych monet - wszystkiego, co uczyniłoby pieniądze bardziej obfitymi. Powstała Partia Zielonych Dolarów (Greenback Party), która otrzymała ponad milion głosów u szczytu poparcia, jak równie silny ruch popierający srebrną monetę.

Tego roku Kongres utworzył Komisję Srebra Stanów Zjednoczonych, żeby przestudiowała problem. Jej raport wyraźnie obwinał bankierów narodowych o wstrzymywanie dostaw pieniędzy. Raport jest interesujący, ponieważ porównuje wstrzymanie dostaw pieniędzy przez narodowych bankierów po Wojnie Domowej do upadku Imperium Rzymskiego.

„Upadek okresu Średniowiecza spowodowany był zmniejszeniem ilości pieniędzy i obniżką cen... Bez pieniędzy cywilizacja nie mogłaby mieć początku, a wraz ze zmniejszeniem ich podaży musi słabnąć i bez poprawy takiej sytuacji, w końcu zniknąć. W czasach chrześcijańskich ilość metalowych monet Imperium Rzymskiego osiągnęła wartość 1 800 000 000 dolarów. Do końca XV w. skurczyła się do mniej niż 200 000 000 dolarów... Historia nie notuje żadnego innego tak katastrofalnego przejścia, jak tego od Imperium Rzymskiego do Średniowiecza...” (1876 - *U.S. Silver Commission*).

Mimo tego raportu Komisji Srebra, Kongres nie podjął żadnego działania. W następnym 1877 roku w rozpoczęły się rozruchy od Pittsburga do Chicago. Pochodnie wygłodniałych wandalów oświeciły niebo. Bankierzy zebrali się, żeby zdecydować, co robić dalej. Postanowili kontynuować ucisk. Teraz, kiedy z powrotem mieli zwiększoną kontrolę nad pieniędzmi Ameryki (choć jeszcze nie do tego stopnia, jak Drugi Bank Stanów Zjednoczonych, do czasu, kiedy go nie zniszczył Jackson), nie mieli zamiaru z niej zrezygnować. Na spotkaniu Związku Bankierów Ameryki tego roku, namawiali swoich członków do zrobienia wszystkiego, co w ich mocy, w celu zniszczenia myśli o powrocie do „zielonych” dolarów. Sekretarz Związku Bankierów Ameryki (American Bankers Association) James Buel skierował list do członków, w którym gwałtownie wzywał banki do obalenia nie tylko Kongresu, ale także prasy:

„Doradza się uczynienie wszystkiego, co w waszej mocy w celu utrzymania głównych dzienników i tygodników, szczególnie prasy rolniczej i religijnej, które będą sprzeciwiać się emisji „zielonych” pieniędzy papierowych i wycofania patronatu nad wszystkimi wnioskami

dawcami, którzy nie godzą się występować przeciwko emisji pieniędzy przez rząd... Uchylenie ustawy zezwalającej bankom na kreowanie banknotów lub przywrócenie do obiegu emisji pieniędzy emitowanych przez rząd, byłoby zaopatrzeniem ludzi w pieniądze i w związku z tym poważnie wpłynęłoby na nasze indywidualne zyski, jako bankierów i pożyczkodawców. Spotkaj się natychmiast ze swoim kongresmenem i zaangażuj go do popierania naszych interesów, „żebyśmy mogli kontrolować prawodawstwo”.

28 lutego 1878 r. Kongres przyjął Prawo Shermana zezwalające na emisję ograniczonej ilości srebrnych dolarów, kończąc pięcioletnią lukę. Nie oznaczało to jednak końca pokrycia waluty w złocie. Nie uwolniło także całkowicie srebra. Poprzednio, do roku 1873, każdy, kto przyniósł srebro do mennicy Stanów Zjednoczonych mógł wytopić z niego srebrne dolary, bez dodatkowych opłat. Ale to się skończyło. Jednak przynajmniej jakieś srebrne monety zaczęły znowu napływać do ekonomii. Pod wpływem presji politycznej bankierzy uwolnili na jakiś czas pożyczki i okres depresji po Wojnie Domowej wreszcie się skończył.

Zamordowanie prezydenta Garfielda

Trzy lata później Amerykanie wybrali na prezydenta republikanina Jamesa Garfielda. Garfield rozumiał jak była manipulowana ekonomia. Jako kongresman przewodniczył Komisji Wydatków i był członkiem Komisji Bankowości i Waluty (Banking and Currency Committee). Po inauguracji publicznie zaatakował handlarzy pieniędzmi w 1881 r.:

„Ktokolwiek kontroluje ilość pieniędzy w jakimkolwiek kraju jest absolutnym władcą całego przemysłu i handlu... i kiedy zdacie sobie sprawę z tego, że cały system jest bardzo łatwo kontrolowany, w taki lub inny sposób, przez kilku wpływowych ludzi na samej górze, nie trzeba wam będzie mówić, gdzie biorą swój początek okresy inflacji i depresji.”

Garfield rozumiał. Po kilku tygodniach od tego oświadczenia - 2 lipca 1881 r. prezydent Garfield został zamordowany.

Za pomocą Ustawy o Banku Narodowym (National Banking Act) handlarze pieniędzmi szybko odzyskiwali siły. Rozpoczęli okresowe „strzyżenie stada”, przez kreowanie okresów dobrej koniunktury, przy łatwym dostępie do pieniędzy i pożyczek i następujących po nich upadkach spowodowanych przez utrudnienie dostępu do pieniędzy i redukcję pożyczek, tak że mogli oni wykupić tysiące domów i farm za centy za dolara, za niespłacanie pożyczek w wyznaczonym terminie.

W 1891 r. handlarze pieniędzmi przygotowali się znowu do cofnięcia amerykańskiej ekonomii, a ich metody i motywy zostały szokująco jasno wyłożone w notatce wysłanej przez Związek Bankierów Ameryki, organizację, której członkami była większość bankierów. Zauważmy, że jest to notatka wzywająca bankierów do spowodowania depresji, w ustalonym terminie, dokładnie trzy lata później. Oto jak brzmi jej fragment (zauważmy odniesienie do Anglii, siedziby Banku-Matki):

„1 września 1894 r. nie odnowimy naszych pożyczek pod żadnym pozorem. 1 września zażądamy naszych pieniędzy. Zamkniemy termin i przejmujemy w posiadanie pożyczki na domy. Możemy przejąć 213 farm na zachód od Mississipi, jak również tysiące ich na wschód od Mississipi za cenę, jaką wyznaczymy... Możemy także przejąć 3/4 farm Zachodu i pieniądze kraju. Wówczas farmerzy staną się lokatorami, tak jak w Anglii...” - 1891, Związek Bankierów Ameryki (ABA), jak wydrukowano w Protokółach Kongresu z 29 kwietnia 1913 r.

Te depresje mogły być kontrolowane, gdy krajowi bankierzy koordynowali swoje „zaciskanie pasa”. Było to szczególnie łatwe, gdyż Ameryka stosowała standard złota. Ponieważ złota nie ma w obfitości, jest to jeden z najłatwiejszych artykułów do manipulowania. Ludzie znowu żądali zalegalizowania srebrnych monet, żeby uniknąć szponów handlarzy pieniędzmi, w których trzymali oni pieniądze mające pokrycie w złocie. Ludzie żądali przywrócenia srebrnej monety poprzez anulowanie ustawy Seyda z 1873 r., nazywanej od tego czasu „zbrodnią roku '73.”

James Garfield

William Jennings Bryan

W 1896 r. sprawa emisji większej ilości srebrnych monet, stała się centralną kwestią kampanii prezydenckiej. William Jennings Bryan, senator z Nebraski, ubiegał się o nominację na prezydenta z ramienia demokratów koncentrując się na sprawie emisji „wolnego srebra” (Free Silver). Jego ojciec był gorącym zwolennikiem „zielonych” dolarów. W czasie Krajowej Konwencji Demokratów w Chicago senator William J. Bryan wygłosił bardzo emocjonalne przemówienie, które dało mu nominację partii demokratycznej w wyborach prezydenckich. Przemówienie było zatytułowane: „Korona Cierniowa i Krzyż ze złota”. Mimo, że Bryan miał wtedy tylko 36 lat, jego przemówienie uzyskało powszechne uznanie, jako najsłynniejsza ze wszystkich mowa, kiedykolwiek wygłoszona, na konwencji politycznej. W dramatycznej konkluzji Bryan powiedział:

William Jennings
Bryan

„Odpowiemy na ich żądanie standardu złota - mówiąc im: Nie wolno wam wciskać tej cierniowej korony na głowy ludzi pracy, nie wolno wam krzyżować rodzaju ludzkiego na krzyżu ze złota.”

Bankierzy hojnie wspierali kandydata republikanów Williama McKinley'a, który popierał standard złota. Końcowa walka należała do najbardziej zawziętych wyścigów prezydenckich w historii Ameryki.

„Banki powinny odejść”

Bryan wygłosił przeszło 600 przemówień w 27 stanach, popierając „zielone” dolary.

„Głosimy w naszej platformie, że wierzymy, iż prawo do bicia monety i emisji pieniędzy jest funkcją rządu. Wierzymy w to. Jest to część suwerenności i nie może być ze względów bezpieczeństwa przekazana osobom prywatnym. Ci, którzy się temu sprzeciwiają, mówią nam, że emisja pieniędzy papierowych jest funkcją banków i że rząd powinien się wycofać z biznesu bankowego. Ja mówię im, że emisja pieniędzy jest funkcją rządu i że to banki powinny wycofać się z biznesu rządowego. Kiedy przywróci się emisję pieniędzy zgodnie z konstytucją, będą możliwe wszystkie inne, potrzebne reformy, ale dopóki się tego nie zrobi, nie istnieje żadna inna reforma, którą można by przeprowadzić.”

W czasie kampanii McKinley'a nakłoniono fabrykantów i przemysłowców, żeby informowali swoich pracowników, że jeżeli Bryan zostałby wybrany, wszystkie fabryki i zakłady będą musiały zostać zamknięte i nie będzie pracy. Podstęp się udał. Niewielką przewagą McKinley pokonał Bryan'a.

Niektórzy autorzy są pewni i historia to potwierdza, że pod panowaniem prezydenta bankierów, McKinley'a, przed nastaniem lata 1897 r. Stany Zjednoczone dołączyły do tajnego porozumienia (żadnych dokumentów nie podpisano) mówiącego, że USA poprą Anglię w jej nieuniknionym konflikcie z Niemcami - produktem narodowej budowli Bismarcka.

Było to, de facto, porozumienie podporządkowujące niepodległość Ameryki światowemu sojuszowi (Francja była tu drugorzędnym partnerem), którego celem była dominacja nad światem pod przewodnictwem handlarzy pieniędzmi, którzy opanowali Bank Anglii z „The City”¹ w Londynie, a poprzez bank rząd brytyjski.

Prawie natychmiast, w 1898 r., rozpoczęła się wojna hiszpańsko-amerykańska. Następnie Stany Zjednoczone zostały wciągnięte w dwie wojny światowe i inne mniejsze, dla zabezpieczenia światowych, imperialistycznych planów handlarzy pieniędzmi. Porozumienie z roku 1897 uczyniło Stany Zjednoczone główną siłą w Imperium Brytyjskim, co zostało odziedziczone przez międzynarodowe imperium finansowe handlarzy pieniędzmi, bronione i rozwinięte przez Stany Zjednoczone, a ostatnio, przez siły zbrojne ONZ pod dowództwem USA.

¹ „The City” - centralny obszar Londynu, gdzie mieszczą się największe banki, giełda i instytucje finansowe, jedno z trzech największych centrów finansowych świata

Bryan ubiegał się ponownie o prezydenturę w latach 1900 i 1908, ale za każdym razem ulegał przeciwnikom. Jednak zagrożenie, które jego obecność przedstawiała dla krajowych bankierów, pozwoliło kandydatom republikańskim, Rooseveltowi i Taftowi, na drażniący stopień niezależności od bankierów (Roosevelt lekko oponował przeciwko ich monopolowi, a Taft nie wyrażał się entuzjastycznie o proponowanym przez nich prawodawstwie banku centralnego), którzy w związku z tym w 1912 r. przetrzucili swoje poparcie na Wilsona.

Podczas konwencji partii demokratycznej w 1912 r. Bryan był silną osobistością. Odsunął się jednak w cień, żeby pomóc Woodrowowi Wilsonowi uzyskać nominację partii. Kiedy Wilson został prezydentem powołał Bryana na stanowisko Sekretarza Stanu (ministra spraw zagranicznych). Bryan wkrótce jednak rozwiął swoje złudzenia, co do administracji Wilsona.

Bryan służył w administracji Wilsona tylko 2 lata i zrezygnował w 1915 r., w związku z wysoce podejrzaną sprawą zatonięcia statku Lusitania, wydarzeniem, którego użyto do wciągnięcia Ameryki do pierwszej wojny światowej.

Mimo, że William Jennings Bryan nigdy nie osiągnął prezydentury, jego wysiłki opóźniły o 17 lat osiągnięcie przez handlarzy pieniędzmi ich następnego celu - nowego, prywatnego banku centralnego dla Ameryki. Ale tak jak Wilson, Bryan został oszukany, co do prawdziwego znaczenia Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913 r. (Federal Reserve Act). Obydwaj początkowo popierali tę ustawę. Obydwaj następnie publicznie żalowali tego poparcia. Bryan napisał później:

„Jest to jedyna rzecz w mojej karierze publicznej, której żałuję - mojej pracy w celu uchwalenia ustawy o Rezerwie Federalnej.”

* * *

Jasne jest, że bankierzy kierują sprawami spoza sceny, dla swojego własnego interesu. Jak pisaliśmy już wiele razy w *Michaelu*, wydarzenia nie pojawiają się tak sobie; są one bardzo dobrze zaplanowane przez tych, którzy kontrolują pieniądze świata, głównie przez międzynarodowych bankierów. Mordowani ludzie, miliony żyjące w biedzie nic dla nich nie znaczą, ponieważ ich środki usprawiedliwiają ich końcowy cel, jakim jest zniewolenie rodzaju ludzkiego poprzez kontrolę monetarną. Mamy nadzieję, że nasi Czytelnicy zaczynają rozumieć, że początek całego zła zaczyna się od tych, którzy kontrolują pieniądze świata.

Jeżeli chcemy mieć pokój na świecie, prawdziwie chrześcijańskie społeczeństwo i poczucie bezpieczeństwa finansowego, musimy rozumieć, jak działają ci skorumpowani bankierzy i jak poprawić system finansowy. To jest to, czym jest „miłość bliźniego”!

Bycie Kredytowcem Społecznym i edukowanie ludzi, co do tej filozofii jest najwspanialszym czynem miłosierdzia, który możemy uczynić dla naszego bliźniego. Wraz z wprowadzeniem Kredytu Społecznego do prawodawstwa kraju, rząd kontrolowałby swój system monetarny, emitując pieniądze wolne od odsetek, zgodnie z produkcją wykonywaną w kraju. Każdy obywatel otrzymywałby dywidendę (dochód) od nowo utworzonych pieniędzy, w celu kupienia produkcji wykonywanej automatycznie. Ludzie znowu uzyskaliby zabezpieczenie finansowe i nie potrzebowaliby się martwić utratą pracy, domów, gospodarstw rolnych i biznesów.

Ale wszyscy musimy wykonać swoją część. Zachęcajmy każdego do prenumeraty *Michaela* i zamawiania naszych bezpłatnych, informacyjnych egzemplarzy promocyjnych na temat reformy systemu monetarnego, żeby rozpropagować je na waszym terenie. Przyszłość naszego kraju zależy od nas!

Nie przeoczcie kolejnej części tego cyklu w następnym numerze *Michaela*: „Narodziny systemu Rezerwy Federalnej”.

Melvin Sickler

WŁADCY PIENIĄDZA

Narodziny REZERWY FEDERALNEJ

Niektórzy eksperci ekonomiczni doskonale rozumiejący system monetarny oświadczyli, że instytucja Rezerwy Federalnej w Stanach Zjednoczonych jest jedną z najbardziej skorumpowanych instytucji, jakie kiedykolwiek znał świat. Pieniądze przez nią używane na zakup obligacji rządowych Stanów Zjednoczonych są kreowane „z powietrza”; przez zapis cyfr w księgach bankowych. Każdy dolar, z którego korzysta się w kraju jest pożyczony na procent z (prywatnej instytucji) Rezerwy Federalnej i ten procent kumuluje się z roku na rok. Gdyby więc Amerykanie próbowali obecnie spłacać dług federalny, musieliby w tym celu oddać instytucji Rezerwy Federalnej sześć Ameryk. Czy może więc dziwić to, że uważa się instytucję Rezerwy Federalnej za skorumpowaną! Prywatni bankierzy mogliby przejąć cały kraj bez jednego wystrzału!

To w 1913 r. Kongres uchwalił Ustawę o Rezerwie Federalnej (Federal Reserve Act), która uprawniała prywatnych bankierów do kreowania pieniędzy dla Stanów Zjednoczonych z odsetkami, mimo że konstytucja Stanów Zjednoczonych mówi, iż tylko „Kongres ma prawo emitować pieniądze i regulować w związku z tym ich wartość.” Tak więc, kiedy uchwalono Ustawę o Rezerwie Federalnej w 1913 r. Kongres uczynił to wbrew konstytucji Stanów Zjednoczonych.

Jak to było możliwe, że coś takiego jak Ustawa o Rezerwie Federalnej mogła w ogóle zaistnieć? Otóż śledząc poniższy materiał otrzymamy wyjaśnienie, w jaki sposób międzynarodowi bankierzy przebiegle zaplanowali przejęcie systemu pieniężnego Stanów Zjednoczonych.

Informacje tu przedstawione zaczerpnięte są z kasety video zatytułowanej „Władcy pieniądza” (The Money Masters). Za zezwoleniem autorskim zamieszczamy poniżej fragmenty IV części tej serii.

Melvin Sickler

Część czwarta

Nowy prywatny bank centralny

Handlarze pieniędzmi mogli teraz odzyskać nowy prywatny bank centralny Ameryki, piąty prywatny bank centralny, żeby móc kontrolować i manipulować zasobami amerykańskich pieniędzy.

Potrzebna byłaby ostateczna, wielka panika, żeby skoncentrować uwagę kraju na konieczności utworzenia banku centralnego. Zaproponowano kiepskie uzasadnienie, że jedynie bank centralny może zapobiec szeroko rozpowszechnionym błędom bankowym i ustabilizować walutę. Sprawa decydującej wagi - tego, kto byłby właścicielem banku centralnego i kontrolował go - była starannie pomijana.

J. P. Morgan

J. Piermont Morgan był najwyraźniej najsilniejszym bankierem w Ameryce w tamtym czasie i tak, jak jego ojciec pracował jako agent rodziny Rothschildów, lecz także dla swoich interesów. Pomógł w finansowaniu monopolizacji różnych gałęzi przemysłu, łącząc wielkie holdingi stali w monopol poprzez kupno kompanii stali należących do Andrew Carnegiego, a także posiadał liczne kompanie przemysłowe i banki...

W roku 1906, rok po powtórny wyborze Teddy'ego Roosevelta² na prezydenta Morgan zdecydował, że jest to dobry czas na powtórny próbę przejęcia banku centralnego. Przy użyciu swoich „mieśni finansowych” Morgan i jego przyjaciele doprowadzili do upadku giełdy.

Szeroko rozpowszechniono tysiące małych banków. Niektórzy

² Teodor Roosevelt (1858-1919) - 26. prezydent Stanów Zjednoczonych w latach 1901-1909

główni konkurenci Morgana przestali istnieć. Rezerwy niektórych wynosiły mniej niż jeden procent (1%) dzięki technice frakcyjnej rezerwy bankowej.

W ciągu kilku dni obłężenie banków stało się zjawiskiem powszednim w całym kraju. W tym momencie na arenie publicznej pojawił się Morgan z ofertą wsparcia zachwianej ekonomii amerykańskiej, przez wsparcie upadających banków pieniędzmi, które zaoferował się hojnie wykreować z niczego.

Była to oburzająca propozycja, gorsza jeszcze od frakcyjnej rezerwy bankowej, ale w panice Kongres się na nią zgodził. Morgan wyprodukował 200 milionów dolarów - kompletnie nie mających pokrycia w rezerwie - pieniędzy prywatnych i kupował za nie różne rzeczy, płacił nimi za usługi, a część wysłał do swoich oddziałów bankowych w celu pożyczania ich na procent.

Jego plan się powiódł. Wkrótce ludzie odzyskali zaufanie do pieniędzy i przestali gromadzić swoją walutę. Ale w międzyczasie wiele małych banków upadło i władza pieniądza coraz bardziej się koncentrowała w rękach kilku wielkich banków. Do 1908 r. zaaranżowana panika się skończyła i Morgan został okrzyknięty bohaterem przez rektora Uniwersytetu Princeton, naiwnego człowieka o nazwisku Woodrow Wilson (przyszłego prezydenta Stanów Zjednoczonych), który naiwnie pisał:

„Całego tego kłopotu można było uniknąć, wyznaczając komisję złożoną z 6 lub 7 osób o nastawieniu obywatelskim tak, jak J.P. Morgan do kierowania sprawami naszego kraju.”

Charles A. Lindbergh, senior - kongresem z Minnesoty, ojciec słynnego lotnika „Szczęściarza Lindy” („Lucky Lindy”), wyjaśniał później, że panika roku 1907 w rzeczywistości była oszustwem:

„Trust Monetarny spowodował panikę roku 1907... ci, którzy nie byli stronnikami Trustu Monetarnego mogli zostać usunięci z biznesu, a ludzie bali się żądania zmian w prawodawstwie monetarnym i bankowym! które Trust Monetarny wyznaczał.”

Od czasu uchwalenia Ustawy o Banku Narodowym (National Banking Act) z 1863 r. banki narodowe, które ustawa powołała jako kartel miały zdolność koordynowania serii okresów prosperity i upadków. Celem było nie tylko pozbawienie społeczeństwa amerykańskiego własności, ale późniejsze twierdzenie, że zdecentralizowany system bankowy był tak niestabilny, że trzeba go było skonsolidować, a kontrolę jeszcze raz scentralizować w banku centralnym tak, jak to było przed jego likwidacją przez prezydenta Jacksona.

Nadzwyczaj ważny czynnik ekonomiczny własności i kontroli prywatnej kontra własności państwowej był uważnie pomijany tak, jak oszustwo systemu frakcyjnej rezerwy bankowej, powodujące okresy prosperity i upadków.

Wyspa Jekyll

Po krachu w odpowiedzi na panikę roku 1907 Teddy Roosevelt podpisał uchwałę powołującą coś, co się nazywało Narodową Komisją Monetarną (National Monetary Commission). Komisję utworzono w celu badania problemów bankowych i przedstawiania zaleceń Kongresowi. Oczywiście Komisja składała się ze znajomych i bliskich przyjaciół Morgana.

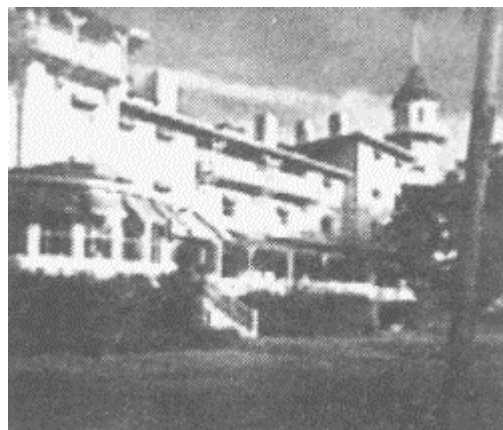
Szefem jej był senator Nelson Aldrich z Rhode Island. Był on reprezentantem domów najbogatszych rodzin bankierskich Ameryki z Newport na Rhode Island i był współpracownikiem inwestycyjnym J.P. Morgana z licznymi holdingami bankowymi. Jego córka wyszła za mąż za Johna D. Rockefellera, juniora i mieli oni pięciu synów: Johna, Nelsona (który został wiceprezydentem Stanów Zjednoczonych w 1974 r.), Laurence'a, Winthrop'a i Davida (szefa Rady Stosunków Zagranicznych CFR, i byłego szefa Chase Manhattan Bank banku należącego do rodziny Rockefellerów).

Gdy tylko utworzono Narodową Komisję Monetarną - senator Aldrich natychmiast wybrał się w dwuletnią podróż po Europie, gdzie odbywał długie konsultacje z bankierami z prywatnych banków centralnych Anglii, Francji i Niemiec. Całkowity koszt jego podróży, pokrytej przez podatników wynosił 300 tysięcy dolarów - ogromną sumę w tamtym okresie.

Krótko po swoim powrocie wieczorem 22 listopada 1910 r. - siedmiu najbogatszych i mających największą władzę ludzi w Ameryce udało się do prywatnego wagonu senatora Aldricha i w ścisłej tajemnicy pojechali na wyspę Jekyll u wybrzeży Georgii.

Wraz z Aldrichem i trzema reprezentantami Morgana był Paul Warburg, który otrzymywał 500 tysięcy dolarów rocznie za działanie na rzecz prywatnego banku centralnego w Ameryce, poprzez firmę inwestycyjną Kuhn, Loeb & Company. Jego partnerem w tej firmie był Jacob Schiff, wnuk człowieka, który dzielił dom nazywany Zieloną Tarczą z rodziną Rothschildów we Frankfurcie. Te trzy europejskie rodziny bankierskie: Rothschildowie, Warburgowie i Shiffowie byli połączeni przez lata więzami rodzinnymi poprzez małżeństwa tak, jak i ich Amerykańscy partnerzy: Morganowie, Rockefellerowie i Aldrichowie.

Wyspa Jekyll

Tajemnica była tak wielka, że wszystkich siedmiu ostrzeżono, żeby używali tylko swoich imion, w celu zabezpieczenia się przed zidentyfikowaniem przez służbę.

Ekonomia kraju była tak silna, że korporacje zaczęły finansować swój rozwój przy pomocy zysków, zamiast brania wielkich pożyczek z dużych banków. W ciągu pierwszych 10 lat nowego wieku siedemdziesiąt procent funduszu korporacji pochodziło z zysków. Innymi słowy przemysł amerykański zaczynał być niezależny od władców pieniądza i ten trend trzeba było wstrzymać.

Wszyscy uczestnicy wiedzieli, że można ten problem uciąć przy pomocy odpowiedniego rozwiązania, ale prawdopodobnie największym problemem była sprawa kontaktów publicznych (public relations) - nazwa nowego banku centralnego.

Aldrich wierzył, że słowa bank nie powinno nawet być w nazwie. Warburg chciał, żeby akt prawny nazwać Ustawą o Rezerwie Narodowej lub Ustawą o Rezerwie Federalnej. Chodziło o sprawienie wrażenia, że celem nowego banku centralnego jest wstrzymanie runu na banki (serii nieoczekiwanych żądań wypłaty depozytów), ale także ukrycie jego monopolistycznego charakteru. Jednak egoistyczny polityk, Aldrich, nalegał, żeby uchwała nazywała się Ustawą Aldricha.

Po dziewięciu dniach pobytu na wyspie Jekylli, grupa ją opuściła. Nowy bank centralny (ostatecznie z dwunastoma oddziałami) byłby bardzo podobny do starego Banku Stanów Zjednoczonych. W końcu dźwierzłby on monopol nad walutą narodową i kreował te pieniądze z niczego.

Jak Fed³ kreuje pieniądze

Jak Fed kreuje pieniądze z niczego? Jest to czterostopniowy proces. Ale najpierw słowo o obligacjach. Obligacje są po prostu zobowiązaniami płatności lub rządowymi przyrzeczeniami płatności długu (tzw. rządowymi IOUs⁴). Ludzie kupują obligacje w celu uzyskania bezpiecznych odsetek. Przy końcu terminu obligacji rząd wypłaca sumę podstawową plus odsetki (jeżeli nie wypłaca ich okresowo) i obligacja ulega zniszczeniu. Obecnie istnieją obligacje o wartości 3,5 biliona dolarów. Oto proces robienia pieniędzy przez Fed:

Stopień 1. Komisja Otwartego Rynku (Open Market Committee) Fed zatwierdza nabycie obligacji Stanów Zjednoczonych na otwartym rynku.

Stopień 2. Obligacje nabywane są przez Nowojorski Bank Rezerwy Federalnej (New York Fed Bank) od kogokolwiek, kto je wystawia na sprzedaż na otwartym rynku.

Stopień 3. Fed płaci za obligacje przy pomocy kredytu elektronicznego bankowi sprzedawcy obligacji, który to bank w zamian kredytuje konto bankowe sprzedającego. Te kredyty nie opierają się na niczym dotykającym. Fed je po prostu kreuje.

Stopień 4. Banki używają tych depozytów jako rezerwy. Mogą pożyczać 10 razy więcej, niż mają w rezerwie, nowym pożyczkobiorcom, wszystko na procent. W ten sposób zakup przez Fed obligacji na przykład o wartości jednego miliona dolarów zmienia się w przeszło 10 milionów

³ Fed - popularna nazwa Rezerwy Federalnej

⁴ IOU - I OWE YOU (Jestem ci winien); IOUs - liczba mnoga

dolarów w depozytach bankowych. Fed w efekcie kreuje 10 tych całkowicie nowych pieniędzy, a banki kreują pozostałe 90 %.

W rzeczywistości ze względu na niektóre ważne wyjątki w stosunku do 10 % stopy rezerwowej, wiele potyczek nie wymaga żadnej rezerwy (0%) procentowej czyniąc możliwym kreowanie przez banki wiele razy więcej pieniędzy, niż dziesięciokrotność sumy, którą mają w „rezerwie”.

W celu redukcji ilości pieniędzy w ekonomii proces po prostu się odwraca - Fed sprzedaje obligacje ludności i pieniądze wypływają z banku lokalnego nabywcy. Pożyczki muszą być zredukowane 10 razy w stosunku do sprzedanej sumy. Tak więc sprzedaż przez Fed jednego miliona dolarów w postaci obligacji powoduje redukcję w ekonomii 10 milionów dolarów.

Zysk bankierski

W jaki więc sposób Ustawa o Rezerwie Federalnej z 1913 r. przyczyniła się do korzyści uzyskanych przez bankierów, których reprezentanci zebrali się na wyspie Jekyll?

Po pierwsze: całkowicie uniemożliwiła próby reformy bankowej w celu znalezienia właściwych rozwiązań.

Po drugie: uniemożliwiła powrót właściwego wolnego od długu finansowego systemu rządowego - jak np. „zielone” dolary Lincolna. System finansowy rządu oparty na obligacjach, do którego zmuszono Lincolna po wykreowaniu przez niego „zielonych” dolarów, został teraz zapoczątkowany.

Po trzecie: przekazała bankierom prawo kreowania wielkiej ilości naszej podaży pieniędzy opartej tylko na rezerwie frakcyjnej - nowych pieniędzy, które mogą oni pożyczać z odsetkami.

Po czwarte: scentralizowała całkowitą kontrolę nad dostawą naszych pieniędzy narodowych w rękach kilku ludzi.

Po piąte: ustanowiła nowy prywatny bank centralny Stanów Zjednoczonych, w wielkim stopniu niezależny od efektywnej kontroli politycznej. W szesnastu lat po jego powstaniu wycofanie wielkiej ilości pieniędzy przez Fed we wczesnych latach 30. spowodowało Wielką Depresję. Ta niezależność od tego czasu jeszcze bardziej uległa wzmocnieniu poprzez dodatkowe poprawki.

Oszukać ludność

W celu okpienia ludności, żeby myślała, że rząd sprawuje kontrolę zaplanowano, żeby Fed była kierowana przez jakieś „publiczne” utytułowane głowy - Radę Dyrektorów wyznaczoną przez prezydenta i zatwierdzoną przez Senat - fasadę wyrażającą zwodniczy publiczny pozór, ukrywający całkowicie prywatny system banków. A wszystko, co bankierzy musieli uczynić to, to żeby się upewnić, że ich ludzie wyznaczani są do Rady Dyrektorów. To nie było trudne. Bankierzy mają pieniądze, a pieniądze kupują wpływy wśród polityków.

Natychmiast po opuszczeniu wyspy Jekyll rozpoczęło się natarcie na relacje publiczne. Wielkie banki Nowego Jorku utworzyły wspólny fundusz „edukacyjny” w wysokości pięciu milionów dolarów w celu opłacenia profesorów w liczących się uniwersytetach, którzy mieli popierać nowy bank. Woodrow Wilson⁵ z Princeton był jednym z pierwszych, który dołączył do „orkiestry”.

Lecz wybieg bankierski się nie powiódł. Ustawę Aldricha szybko zidentyfikowano jako ustawę bankierów - ustawę korzystną tylko dla czegoś, co stało się znane jako „Trust Pieniężny” (Money Trust). Jak to określił kongresman Lindbergh podczas debaty kongresowej:

„Plan Aldricha jest planem Wall Street⁶. Oznacza następną panikę, jeżeli będzie trzeba zastraszyć ludzi. Aldrich opłacany przez rząd w celu reprezentowania ludzi, proponuje zamiast tego plan dla trustów.”

⁵ Woodrow Wilson (1856-1924) - 28. prezydent Stanów Zjednoczonych w latach 1913-1921

⁶ Wall Street - (czyt. Łol Strit) ulica międzynarodowych bankierów, finansistów i spekulantów giełdowych w Nowym Jorku

Widząc, że brakuje im głosów w Kongresie, żeby zwyciężyć władze republikanów nigdy nie poddały Ustawy Aldricha pod głosowanie. Prezydent Taft⁷ nigdy nie poparłby Ustawy Aldricha. Bankierzy po cichu zdecydowali się na wariant numer dwa, na demokratów.

Woodrow Wilson

Rozpoczęli finansowanie Woodrowa Wilsona jako kandydata demokratów. Uważano go za bardziej uległego, niż William Jennings Bryan. Jak to określił historyk James Perloff finansista z Wall Street - Bernard Baruch został wyznaczony do edukacji Wilsona.

Żeby zwiększyć szanse Wilsona na pokonanie popularnego Tafta finansowali oni nieświadomego Teddy'ego Roosevelta w celu podzielenia głosów republikanów - taktyka odąd często stosowana w celu zapewnienia wyboru swojego człowieka. W czasie kampanii Roosevelt powiedział: „**Emisja pieniędzy powinna należeć do rządu i powinna podlegać ochronie przed dominacją Wall Street... Jesteśmy przeciwko Ustawie Aldricha, ponieważ jej rozporządzenia umieszczą naszą walutę i system kredytowy w prywatnych rękach.**” To było oczywiście prawdą i pomogło w odebraniu głosów Taftowi i w wyborze Wilsona.

Ustawa o Rezerwie Federalnej z 1913 r

Podczas kampanii prezydenckiej demokraci pilnowali, żeby udawać, że są przeciwko Ustawie Aldricha. Jak to wyjaśnił 20 lat po fakcie poseł, demokratą i przewodniczący Komitetu ds. Bankowości i Waluty Izby Reprezentantów Louis McFadden:

„Ustawa Aldricha była potępiona w programie demokratów... kiedy nominowano Woodrowa Wilsona... Ludzie kierujący partią demokratyczną obiecali obywatelom, że jeżeli obejmą władzę, bank centralny nie zostanie ustanowiony - tak długo, dopóki pozostaną przy władzy. Trzydzieści miesięcy później tę obietnicę złamano i administracja Wilsona pod kuratelą złowrogich figur z Wall Street, które stały za pułkownikiem House'm⁸, ustanowiła tu, w naszym wolnym kraju robaczywą, monarchiczną instytucję 'banku królewskiego', żeby kontrolować nas od stóp do głów i zakuć nas w kajdany od kołyski do grobu.”

Zaraz po wyborze Wilsona Warburg, Baruch i towarzysze wprowadzili „nowy” plan, który Warburg nazwał Systemem Rezerwy Federalnej. Władze partii demokratycznej powitały nową ustawę zwaną Ustawą Glassa-Owena jako coś radykalnie innego, niż Ustawa Aldricha. W rzeczywistości jednak ustawa ta była faktycznie identyczna we wszystkich najważniejszych detalach:

Faktem jest, że zaprzeczenie podobieństwa do Ustawy Aldricha przez demokratów było tak gwałtowne, że Paul Warburg - ojciec obu ustaw - musiał wkroczyć osobiście, żeby zapewnić opłacanych przez niego przyjaciół w Kongresie, że te dwie ustawy są rzeczywiście identyczne:

„Odsuwając na bok zewnętrzne różnice dotyczące 'powłoki' odnajdujemy, że 'jądra' dwóch systemów są bardzo podobne i związane ze sobą.”

Ale to zapewnienie służyło tylko do użytku prywatnego. Publicznie, Trust Pieniężny wygonił senatora Aldricha i Franka Vanderlipa, prezydenta dominującego Narodowego Banku Miejskiego Nowego Jorku (National City Bank of New York), należącego do Morgana i Rockefellera, i jednego z siedmiu z wyspy Jekyll, żeby złożyć mały sprzeciw w stosunku do nowego Systemu Rezerwy Federalnej.

Kiedy zbliżało się głosowanie w Kongresie zawezwano prawnika Alfreda Croziera z Ohio w celu złożenia zeznań. Crozier zauważył podobieństwa między Ustawą Aldricha i Ustawą Glassa-Owena:

„Ustawa gwarantuje to, do czego właśnie Wall Street i wielkie banki dążyły przez 25 lat prywatną, zamiast publicznej, kontrolę waluty. Ustawa Glassa-Owena czyni to całkowicie tak,

⁷ William Howard Taft (1857-1930) - 27. prezydent Stanów Zjednoczonych w latach 1909-1913

⁸ Edward Mandell House (1858-1938) - najbliższy współpracownik prezydenta Wilsona (patrz: *Michael* nr 6, art. Melvina Sicklera „Rada Stosunków Międzynarodowych i Komisja Trójstronna”)

jak i Ustawa Aldricha. Oba rozwiązania ograbiły rząd i ludzi z całej efektywnej kontroli nad pieniędzmi publicznymi i nadały wyłącznie bankom niebezpieczną władzę robienia pieniędzy wśród ludzkiego niedostatku lub obfitości.”

Dokładnie tak. Podczas debaty nad tą sprawą senatorowie narzekali, że wielkie banki używały swoich „mięśni finansowych”, żeby wpłynąć na rezultat. **„W tym kraju są bankierzy, którzy są wrogami dobrobytu społecznego”**, stwierdził jeden z senatorów. Co za niedomówienie!

Mimo oskarżeń o oszustwo i korupcję ustawa w końcu przeszła przez Parlament i Senat 23 grudnia 1913 r. po tym, jak wielu senatorów i posłów opuściło miasto, udając się na święta Bożego Narodzenia, po zapewnieniu przez kierownictwo, że prace zostaną przesunięte na odległy okres po przerwie świątecznej. W dniu uchwalenia ustawy członek Kongresu Lindbergh proroczo ostrzegwał współobywateli swojego kraju, że:

„Ustawa ta zakłada najbardziej gigantyczny trust na świecie. Z chwilą podpisania ustawy przez prezydenta zostanie zalegalizowany niewidoczny rząd władzy pieniądza. Możliwe, że ludzie nie dowiedzą się o tym natychmiast, ale dzień rozliczenia jest przesunięty tylko o parę lat... Przy pomocy tej ustawy bankowej zostało popełnione największe przestępstwo legislacyjne wieków.”

Kongresman Lindbergh nie był jedynym krytykiem Fedu. Kongresman Louis McFadden przewodniczący Komitetu ds. Bankowości i Waluty Izby Reprezentantów od 1920 do 1931 r. zauważył, że Ustawa o Rezerwie Federalnej przyniosła: **„superpaństwo kontrolowane przez międzynarodowych bankierów i międzynarodowych przemysłowców działających razem, w celu zniewolenia świata dla swojej własnej przyjemności.”**

Trzy lata po uchwaleniu Ustawy o Rezerwie Federalnej, nawet prezydent Wilson zaczął dostrzegać to, co rozpętał podczas swojej pierwszej kadencji na stanowisku prezydenta:

„Niektórzy z największych ludzi w Stanach Zjednoczonych w dziedzinie przemysłu i handlu czegoś się obawiają. Wiedzą, że jest gdzieś władza tak zorganizowana, tak nieuchwytna, tak czujna, tak zwarta, tak doskonała i tak przenikliwa, że lepiej, żeby nie mówić głośno, kiedy się ją potępia.”

Przed swoją śmiercią w 1924 r. prezydent Wilson zdał sobie w pełni sprawę z rozmiaru zniszczenia, na które naraził Amerykę, kiedy ze smutkiem zwierzał się: **„Nieświadomie zrujnowałem mój rząd.”**

Tak więc w końcu władcy pieniądza, ci, którzy czerpią ryzyko przez kreowanie i manipulowanie ilością pieniędzy w obiegu, stali się posiadaczami prywatnego banku centralnego, na nowo założonego w Ameryce. Główne dzienniki (które posiadali lub w których mieli wielkie wpływy poprzez swoje reklamy) witały uchwalenie Ustawy o Rezerwie Federalnej z 1913 r. mówiąc ludziom, że „teraz będzie można w sposób naukowy zapobiegać depresjom.” Rzecz w tym, że teraz depresje mogły być inicjowane naukowo.

Jak trafnie stwierdził James Rand, były prezydent Remington Rand Inc.:

„Żaden rząd nie powinien zezwolić na tak zniewalającą władzę nad swoim własnym kredytem, utrzymywaną przez jakąkolwiek grupę lub klasę, jaką utrzymuje dzisiaj prywatny system Rezerwy Federalnej.

Żaden rząd nie powinien oddawać kontroli nad siłą nabywczą pieniądza grupie prywatnych interesów.

Problem musi być podjęty i rozwiązany. Nie odzyska się całkowitego zaufania, dopóki nie zakończy się konfliktu między prywatną a rządową kontrolą nad pieniędzmi.”

Melvin Sickler

WŁADCY PIENIĄDZA

I Wolna Światowa, komunizm i lata dwudzieste

Informacje tu przedstawione zaczerpnięte są z kasety video zatytułowanej „Władcy pieniądza” (The Money Masters). Za zezwoleniem autorskim zamieszczamy poniżej fragmenty V części tej serii.

Melvin Sickler

Część piąta

Wielkie profity i wielkie długi

Siła ekonomiczna została teraz w olbrzymim stopniu scentralizowana. Nadszedł czas na wojnę, rzeczywiście wielką wojnę, pierwszą wojnę światową. Oczywiście centralni bankierzy wiedzieli, że nic tak nie tworzy długu, jak działania wojenne.

Najlepszym dotąd przykładem była Anglia. W okresie 119 lat pomiędzy założeniem Banku Anglii a przegraną Napoleona pod Waterloo, Anglia była przez 56 lat w stanie wojny. Większość pozostałego czasu spędza na przygotowaniach do wojny.

Pierwsza wojna światowa

W czasie I Wojny Światowej Niemcy Rotszyldowie pożyczili pieniądze Niemcom, Brytyjcy Rotszyldowie pożyczili pieniądze Brytyjczykom, a Francuzi Rotszyldowie pożyczili pieniądze Francuzom. Wszystko to było wielce dochodowe. W Ameryce J. P. Morgan był sprzedawcą uzbrojenia zarówno dla Brytyjczyków jak i Francuzów.

W ciągu sześciu miesięcy wojny Morgan stał się największym konsumentem na ziemi, wydając 10 milionów dolarów dziennie. Jego biura przy Wall Street nr 23 były zatłoczone brokerami i sprzedawcami usiłującymi dobić interesu. Faktycznie działo się tak źle, że bank musiał umieścić strażników w każdych drzwiach, jak również w

budynkach partnerskich.

Inni wspólnicy Rotszyldów w Stanach Zjednoczonych także dorobili się na wojnie. Prezydent Wilson mianował Bernarda Barucha szefem Komisji Przemysłu Wojennego. Według historyka Jamesa Perloffa, zarówno Baruch jak i Rockefellerowie zarobili w czasie wojny po około 200 milionów dolarów.

Handlarze pieniędzmi finansują rosyjskich komunistów

Profity nie były jedynym motywem. Były nim także odwet i siła. Handlarze pieniędzy nigdy nie przebaczyli carom ich opozycji, ani wspierania Lincolna w czasie Wojny Domowej. Również Rosja była ostatnim wielkim narodem europejskim, który odmówił poddania się schematowi prywatnie zarządzanego banku centralnego.

Trzy lata po wybuchu I wojny światowej rewolucja rosyjska obaliła cara. Jacob Schiff z Kuhn, Loeb & Company chwalił się na łożu śmierci, że wydał 20 milionów dolarów na pokonanie cara. Ale prawdą jest, że duża część tych pieniędzy sfinansowała komunistyczny zamach stanu, odsuwający od władzy reżim demokratycznie wybranego Kierenskiego⁹, który zastąpił kilka miesięcy wcześniej cara.

⁹ Aleksandr F. Kierenski (1881-1970), polityk rosyjski, adwokat, związany z socjalistami. Po zwycięstwie rewolucji lutowej 1917 r. był w Rządzie Tymczasowym ministrem sprawiedliwości, potem ministrem wojny i marynarki, a od lipca premierem, od września wodzem naczelnym armii rosyjskiej. Po przewrocie bolszewickim od 1918 r. na emigracji we Francji, a od 1940 r. w USA.

Bankierzy nie byli tak bardzo wrogami cara, jednak zamierzali przejąć władzę w Rosji poprzez bolszewików. Trzy przesyłki złota tylko w 1920 r. wysłane przez Lenina¹⁰ dla Kuhn, Loeb & Company i dla Morgan Guaranty Trust spłaciły 20 milionów dolarów bankierom i była to tylko mała przedpłata.

Ale czyż jedni z najbogatszych ludzi na świecie mogli wspierać finansowo komunizm, system, który otwarcie przyrzekał zniszczenie tak zwanego kapitalizmu, który uczynił ich bogatymi? Komunizm, jak plutokracja¹¹, jest produktem kapitalizmu. Naukowiec Garry Allen wyjaśnia to w następujący sposób:

„Jeśli rozumie się, że socjalizm nie jest programem dzielenia bogactwa, ale jest w istocie metodą konsolidacji i kontroli bogactwa, wówczas paradoks superbogaczy promujących socjalizm przestaje być w ogóle paradoksem. Zamiast tego staje się logicznym, a nawet doskonałym narzędziem dla szukających władzy megalomanów. Komunizm lub dokładniej socjalizm nie jest ruchem uciskanych mas, lecz ruchem ekonomicznej elity.”

Jak ujął to W. Cleon Skousen w swojej książce „Nagi kapitalista” z 1970 r.:

„Władza pochodząca z jakiegokolwiek źródła tworzy apetyt na dodatkową władzę. Było to prawie nieuniknione, że superbogacze będą chcieli pewnego dnia kontrolować nie tylko swoje własne bogactwo, ale też bogactwo całego świata. Żeby to osiągnąć, chcieli oni całkowicie spełnić ambicje żądnych władzy politycznych konspiratorów, którzy zobowiązali się do obalenia wszystkich istniejących rządów i ustanowienia centralnej światowej dyktatury.”

Lecz co, jeżeli ci rewolucjoniści wymknęliby się spod kontroli i próbowali przechwycić władzę od handlarzy pieniędzmi? Ostatecznie to przecież Mao Tse-tung w 1938 r. przedstawił swoje stanowisko w sprawie władzy: „Władza polityczna wyrasta z lufy armatniej.”

Kontrolowany komunizm

Oś Londyn - Wali Street postanowiła podjąć ryzyko. Główni pianiści usiłowali kontrolować rewolucyjne grupy komunistyczne przez dostarczanie im wielkiej ilości pieniędzy, kiedy tamci byli posłuszni i wstrzymanie dostaw swoich pieniędzy lub nawet finansowanie opozycji albo partii faszystowskich w sąsiednich krajach, jeśli tamci wymykali się spod kontroli. Lenin zaczynał rozumieć, że chociaż był on dyktatorem nowego Związku Sowieckiego, nie on pociąga za finansowe sznurki. Ktoś inny robił to po cichu:

„Państwo nie funkcjonuje, jak sobie tego życzymy. Samochód nie jest posłuszny. Człowiek siedzi za kierownicą i wydaje się, że prowadzi samochód, ale ten nie jedzie w pożądanym kierunku. Porusza się tak, jak życzy sobie tego inna siła.”

Kto stał za tym? Kongresmen Louis T. McFadden, przewodniczący Komisji ds. Bankowości i Waluty Izby Reprezentantów w latach 1920-tych i w latach 30-tych Wielkiej Depresji, wyjaśniał to w następujący sposób:

„Na bieg rosyjskiej historii faktycznie poważnie wpływały operacje międzynarodowych bankierów... Rząd sowiecki otrzymywał fundusze Skarbu Stanów Zjednoczonych od zarządu Rezerwy Federalnej... działającego poprzez Chase Bank. Anglia wyciągała od nas pieniądze przez banki Rezerwy Federalnej i ponownie pożyczala je na wyższy procent rządowi sowieckiemu... Zapora wodna na Dnieprze została wybudowana z funduszy bezprawnie wyciągniętych ze Skarbu Stanów Zjednoczonych przez skorumpowany i nieuczciwy zarząd Rezerwy Federalnej.”

Innymi słowy Fed¹² i Bank Anglii wraz z kontrolującymi je akcjonariuszami, Rotszyldami, Rockefellerami, Morganami, Schiffami, Warburgami, itd., tworzyły potwora, który mógł przez 70

---

¹⁰ Władimir Iljicz Lenin, właściwie W. I. Uljanow (1870- 1924), przywódca i założyciel partii bolszewickiej, teoretyk marksizmu, pierwszy dyktator Związku Sowieckiego od 1917 r., jego reżim rozpoczął wprowadzanie zbrodniczego systemu komunistycznego.

¹¹ plutokracja - rządy bogaczy

¹² Fed - popularna nazwa banku Rezerwy Federalnej.

lat dostarczać środków dla bezprzykładnej rewolucji komunistycznej, wojny i co najważniejsze - długu.

Związek Sowiecki był także użyteczną przeciwwagą dla Niemiec, a później dla USA do 1989 r., kiedy to nastąpił jego podział na piętnaście krajów. Potem Chiny stały się nową przeciwwagą dla USA i rozwijają się za ponad 100 milionów dolarów dziennie przez wykoślawione kontrakty handlowe, pożyczki Międzynarodowego Funduszu Walutowego i zachodnie inwestycje.

Taki układ równowagi sił zapewnia, że handlarze pieniędzmi nie mogą zostać obaleni nigdzie na świecie przez rewolucję polityczną w jakimkolwiek kraju. W takim przypadku przenoszą oni po prostu poparcie do przeciwważającego kraju. Dodatkowo nieuchronna rywalizacja militarna między w przybliżeniu zrównoważonymi siłami powoduje olbrzymie wydatki, a zatem większe potyczki narodowe i długi.

Bankierzy i Związek Sowiecki

W przypadku, gdy ktoś myśli, że istnieje taka możliwość, iż handlarze pieniędzmi umożliwili wprowadzenie komunizmu, a potem utracili nad nim kontrolę - proszę pamiętać, że nawet w socjalistycznym raju National City Bank Rockefellera (obecnie Citigroup) w Petersburgu nie został nigdy upaństwowiony, w przeciwieństwie do wszystkich banków rosyjskich. Wielu zachodnich bankierów działało otwarcie w Związku Sowieckim i miało ogromne dochody.

Jakkolwiek zdarzały się niepowodzenia, niektóre poważne. Na przykład, jest prawdopodobne, że bankierzy na początku preferowali bardziej ustępliwych mienszewików w stosunku do bardziej niezależnych bolszewików, ale Lenin zdobył w końcu przewagę. Jednak obie grupy miały ten sam cel, a więc nie był to zasadniczy podział. Jakkolwiek doprowadziło to do poważnych problemów, kiedy zmarł Lenin i kiedy to nawet bardziej niezależny człowiek - Stalin¹³ - zgnił kandydata bankierów - Lwa Trockiego¹⁴ (prawdziwe nazwisko: Bronstein; jego tona powiązana była z Warburgami) i przejął kontrolę nad sowieckim komunizmem. Nawet potem Stalin kontynuował zastraszanie silnych powiązań Trockiego, a w końcu wytropił go i ostatecznie zamordował w Meksyku.

Żeby wcisnąć Stalina z powrotem do szeregu, jak wyjaśniał to Chrystian Georgijewicz Rakowski¹⁵, bankierzy finansowali Hitlera, który był notorycznym wrogiem komunizmu i otwarcie popierał inwazję na Związek Sowiecki. Anthony C. Sutton i inni udokumentowali przepływ pieniędzy z Wall Street do Hitlera, o czym też wspominał kongresmen McFadden. Ale dopiero po śmierci Stalina i po przejściu władzy przez Chruszczowa¹⁶ i następców Związek Sowiecki w pełni powrócił do szeregu pod solidną kontrolę bankierów.

W 1992 r. *The Washington Times* donosił, że rosyjski prezydent Borys Jelcyn był wytracony z równowagi tym, że większość napływającej pomocy zagranicznej była wysysana „bezpośrednio do skarbców banków zachodnich, jako obsługa długu zagranicznego”. Większość tych długów została zaciągnięta w okresie poprzednich reżimów komunistycznych, które były mocno zadłużone wobec handlarzy pieniędzmi.

---

¹³ Josif Wissarionowicz Stalin, właściwie Dżugaszwili (1879-1953), przywódca i dyktator Związku Sowieckiego od 1922 r. do śmierci. W czasie jego dyktatorskich rządów wymordowanych zostało w Związku Sowieckim 100 milionów ludzi.

¹⁴ Lew Trocki, właściwie L. D. Bronstein (1879-1940), działacz komunistyczny, przywódca rewolucji październikowej w 1917 r. i od tego roku w partii bolszewickiej. W Związku Sowieckim zajmował stanowiska państwowe i partyjne. Przeciwstawił się Leninowi, wydany ze Związku Sowieckiego w 1929 r. Zamordowany w Meksyku przez stalinowskiego agenta.

¹⁵ Chrystian Georgijewicz Rakowski (1873-1938), bułgarski rewolucjonista, który wstąpił do rosyjskiej partii bolszewików i stał się jednym z przywódców Związku Sowieckiego, ale został wydany w 1927 r. z partii, kiedy opowiedział się po stronie Trockiego. W 1938 r. w procesie antysowieckiego bloku trockistowskiego skazany na 20 lat więzienia, następnie rozstrzelany.

¹⁶ Nikita Siergiejewicz Chruszczow (1894-1971), pierwszy sekretarz KPZR (1953-1964) i premier ZSRR (1958-64). Przeprowadził tzw. destabilizację sowieckiego imperium. Chruszczow został odsunięty od władzy w 1964 r.

Bankierzy i Chiny

Podobnie było z Mao Tse-tungiem¹⁷, który, kiedy doszedł do władzy, rozpostarł swoje skrzydła i wypędził Sowietów z czerwonych Chin prowadząc do chińsko-sowieckiego pęknięcia lat 1960-tych. USA i ZSRR rozpoczęły politykę okrażania Chin włączając: intensywną koncentrację wojsk sowieckich i prowokacje graniczne w Mandżurii; wciągnięcie Północnej Korei i Mongolii do ścisłego obozu sowieckiego; umieszczenie broni nuklearnej w Mandżurii; uzbrojenie wojsk tajwańskich i walczących o wolność Tybetańczyków; utworzenie ważnych amerykańskich (teraz rosyjskich) baz morskich w Wietnamie (takich jak Cam Rahn Bay) i wzmacnianie sił USA na wyspie Guam, w Japonii, Laosie i Tajlandii, wszystko pod pretekstem wojny wietnamskiej.

Pod wpływem narastającego ciśnienia Mao odpowiedział najpierw wewnętrznymi czyszczeniami politycznymi, takimi jakich dokonywał Stalin, ale po nieudanym *Wielkim Kroku Naprzód* i po zaciśnięciu pętli USA/ZSRR Mao ustąpił i wtedy do Chin wysłany został Kissinger¹⁸, który dobił targu.

Jednak cena Mao za chińska współpracę i integrację z bankierskim porządkiem jednego świata była oczywiście wysoka. Oto jej rezultat: zakończenie okrażenia, łącznie z opuszczeniem przez USA Południowego Wietnamu i Laosu, Chiny uzyskały fotel Tajwanu w ONZ (i niewątpliwie przyrzeczenie ostatecznego zwrotu samego Tajwanu), wolną rękę w Tybecie, Hong Kong i gigantyczne łapówki w formie zachodnich inwestycji w Chinach.

Ostatnie przeszkody

To pozostawiło bankierów z kilkoma przeszkodami na świecie: z muzułmańskim fundamentalizmem w różnych punktach globu, rozwojem nuklearnym Indii i ze słabymi pozostałościami zachodniego nacjonalizmu (skoncentrowanymi w większości [ale szybko kurczącymi się] w amerykańskiej klasie średniej i w mniejszości brytyjskiej, francuskiej i rosyjskiej arystokracji (np. Margaret Thatcher¹⁹ i Jean Marie LePen²⁰).

Żeby to wszystko opanować, rosyjskie imperium zostało rozdzielone na piętnaście krajów; Wielka Brytania, Francja i USA są stopniowo wciągane w regionalne i globalne organizacje (takie jak NAFTA²¹, Światowa Organizacja Handlu [WTO], MAI [Multilateral Agreement on Investment - Wielostronna Umowa na temat Inwestycji, zał. w 1995 r.], EEC [European Economic Community - Europejskie Stowarzyszenie Ekonomiczne, założone w 1957 r.], Unia Europejska, itp.) i takie akcje, jak Pustynna Burza i następne utrzymują muzułmanów na krótkiej smyczy, podczas gdy na Indie wywierany jest nacisk, by porzuciły swój program nuklearny.

Trzy główne regionalne ugrupowania bankierów: Unia Europejska, proponowana Unia Amerykańska na półkuli zachodniej i chińska dominacja w Azji ożywiają szybko trzy orwellowskie rzeczywiście identyczne narody światowe przedstawione w jego powieści „1984”²²: Eurazję, Oceanie i Azję Wschodnią, - wszystkie nastawione na udział w wiecznej wojnie (III wojnie światowej) z ich towarzyszącym temu długiem oraz kontrolą i redukcją populacji.

¹⁷ Mao Tse-tang (1893-1976), komunista chiński, przywódca komunistycznej partii Chin. Po powstaniu Chińskiej Republiki Ludowej aż do śmierci rządził Chinami, a w 1966 r. rozpoczął tzw. „rewolucję kulturalną”, gdzie jego dyktatura osiągnęła szczyty ludobójstwa. Wymordował 60 milionów Chińczyków.

¹⁸ Henry Kissinger (ur. 1923) doradca ds. bezpieczeństwa państwa w administracji prezydenta Richarda Nixona od 1968 r., szef Rady Bezpieczeństwa Narodowego (1969-75) i sekretarz stanu USA (1973-1977) w administracji prez. Nixona i prez. Geralda R. Forda.

¹⁹ Margaret Hilda Thatcher (ur. 1925), polityk brytyjskiej partii konserwatywnej, premier Wielkiej Brytanii w latach 1979-1990, pierwsza kobieta premier w historii Europy, jako jedyna w historii XX wieku zwyciężyła trzy kolejne elekcje w Wielkiej Brytanii. Polityka, którą prowadziła dała jej przydomek „Żelaznej Damy”.

²⁰ Jean Marie LePen (ur. 1928), prawnik, przywódca prawicowego Francuskiego Frontu Narodowego, partii narodowej, którą założył w 1972 r., kandydat w wyborach prezydenckich we Francji w 2002 r.

²¹ NAFTA - Północnoamerykańskie Porozumienie o Wolnym Handlu (North American Free Trade Agreement), porozumienie weszło w życie 1 stycznia 1994 r. i dotyczy eliminacji opłat celnych przy przepływie towarów między USA, Kanadą i Meksykiem. NAFTA jest w rzeczywistości, podobnie jak Unia Europejska, krokiem w kierunku utworzenia rządu światowego.

²² „1984” - powieść George'a Orwella (właśc. Eric Arthur Blair, 1903-1950) z 1949 r., w której przedstawił on życie w systemie totalitarnej kontroli i manipulacji.

Wojna jest skomplikowaną sprawą, spowodowaną wieloma przyczynami. Jednak z drugiej strony byłoby także jednakowo nierozsądne ignorowanie jako zasadniczej przyczyny I i II wojen światowych tych, którzy skorzystaliby najbardziej na wojnie zarówno finansowo, jak i politycznie.

Senator Nye z Północnej Dakoty przedstawił przypuszczenie, że administracja Wilsona przystąpiła do I wojny światowej w krytycznym momencie dla sojuszników, żeby zabezpieczyć olbrzymie potyczki banków z Wall Street dla krajów sprzymierzonych. W czasie wojny podaż amerykańskich pieniędzy została podwojona, żeby zapłacić za wojnę, zmniejszając o połowę siłę nabywczą dolara, a więc i oszczędności Amerykanów.

Interesujące jest także, że najbardziej walczącym powojennym jastrzębiem w otoczeniu prezydenta Wilsona był pułkownik Edward Mandell House, syn człowieka powszechnie uważanego za agenta Rotszyldów, który sam blisko związany był z bankierami z Wall Street i z Europy.

Rola handlarzy pieniędzmi nie pochodzi z wysnutej na ślepo teorii spiskowej. Mieli oni motyw o krótkim zasięgu, służący im samym, jak również o długim zasięgu, polityczny motyw przyspieszenia totalitarnego rządu, z handlarzami pieniędzmi utrzymującymi siłę finansową do kontrolowania wszelkich polityków mogących się wyłonić, jako liderzy.

Kwitające lata dwudzieste

Wkrótce po I wojnie światowej całkowity program polityczny handlarzy pieniędzmi stał się jasny. Teraz, kiedy kontrolowali oni ekonomię poszczególnych krajów, włączając Stany Zjednoczone, następnym korkiem była ostateczna forma konsolidacji - rząd światowy.

Propozycja nowego rządu światowego uzyskała bezwzględne pierwszeństwo na konferencji pokojowej w Paryżu po I wojnie światowej. Został on nazwany *Liga Narodów*. Ale ku wielkiemu zdziwieniu Paula Warburga²³ i Bernarda Barucha²⁴, którzy brali udział w konferencji pokojowej z prezydentem Wilsonem, świat nie był jeszcze gotowy, żeby zlikwidować granice narodowe.

Nacjonalizm wciąż kołatał mocno w ludzkich piersiach. Na przykład lord Curzon, brytyjski minister spraw zagranicznych, nazwał Ligę Narodów „dobrym kawałem”, chociaż jej wspieranie było przyjętą polityką rządu brytyjskiego.

Dla poniżenia prezydenta Wilsona Kongres Stanów Zjednoczonych nie chciał ratyfikować Ligi. Pomimo że została ona ratyfikowana przez wiele innych krajów, bez politycznego poparcia USA i bez pieniędzy płynących ze skarbu Stanów Zjednoczonych Liga zakończyła swój żywot.

Po I wojnie światowej w społeczeństwie amerykańskim wzrastało zmęczenie internacjonalistyczną polityką, demokracji Woodrowa Wilsona. W wyborach prezydenckich roku 1920 republikanin Warren Harding²⁵ odniósł przygniatające ponad 60% zwycięstwo.

Harding był zatartym wrogiem zarówno bolszewizmu, jak i Ligi Narodów. Jego wybór, który zapoczątkował dwunastoletni okres rządów republikańskich w Białym Domu, doprowadził do bezprecedensowej ery prosperity.²⁶

Pomimo tego, że wojna przyniosła Ameryce dług dziesięć razy większy, niż jej dług z okresu Wojny Domowej, amerykańska ekonomia wciąż rosła. Złoto, głównie z Wielkiej Brytanii, napływało do USA w czasie wojny i tak też się działo później.

We wczesnych latach 1920-tych dyrektor banku Rezerwy Federalnej Nowego Jorku, człowiek Morgana - Benjamin Strong, spotykał się często z tajemniczym i ekscentrycznym dyrektorem Banku Anglii, Montagu Normanem. Norman był zdecydowany odzyskać złoto, które Anglia straciła na rzecz Stanów Zjed-

Warren Harding

²³ Paul Warburg (1868-1932), urodzony w bankierskiej rodzinie w Niemczech. Ożenił się z Niną Loeb i od 1902 r. mieszkał w USA, zostając partnerem w jednym z największych banków na Wall Street - Kuhn, Loeb & Co, należącym do jego teścia. Jeden z założycieli banku Rezerwy Federalnej.

²⁴ Bernard Mannes Baruch (1870-1965), finansista i polityk partii demokratycznej, doradca prezydenta Wilsona w czasie I wojny światowej.

²⁵ Warren Gamaliel Harding (1865-1923) 29. prezydent Stanów Zjednoczonych w latach 1921-23, republikanin. Zaczynał swoje dorosłe życie od wydawania gazety w Marion, Ohio.

²⁶ prosperity - dobra koniunktura

noczonych podczas I wojny światowej i przywrócić Bank Anglii do jego dawnej, niepodważalnej, dominującej pozycji w świecie finansów.

Na dodatek bogata w złoto ekonomia amerykańska mogła wymknąć się znowu spod kontroli, tak jak to się stało po Wojnie Domowej. W czasie następnych ośmiu lat, w okresie prezydentury Hardinga i Coolidge'a wielki dług federalny, który powstał podczas I wojny światowej został zmniejszony o 38% do 16 miliardów dolarów. Był to największy spadek procentowy długu w historii USA w tak krótkim okresie. Podczas wyborów w 1920 r. Warren Harding i Calvin Coolidge²⁷ startowali przeciwko Jamesowi Coxowi, gubernatorowi stanu Ohio i mało znanemu Franklinowi Delano Rooseveltowi (z bankierskiej rodziny Delano), który poprzednio doszedł tylko do pozycji asystenta ministra marynarki wojennej w rządzie prezydenta Wilsona.

Po inauguracji Harding przeszedł szybko do oficjalnego wykończenia Ligi Narodów. Potem przystąpił do redukcji wewnętrznych podatków, podnosząc jednocześnie cła do rekordowego poziomu. Była to polityka skarbowa, która większość z ojców założycieli z pewnością by zaaprobowano. W drugim roku swojej kadencji Harding zachorował w czasie podróży pociągiem na zachód i nagle zmarł. Choć nie przeprowadzono sekcji zwłok, jako przyczynę podawano zapalenie płuc lub zatrute pożywienie.

Calvin Coolidge

Następca Hardinga, Coolidge, również nie był przyjacielem handlarzy pieniędzmi. Coolidge był oskarżany w kręgach międzynarodowych bankierów, jako człowiek bezpośrednio odpowiedzialny za odrodzenie nacjonalizmu w tamtym czasie, co pokrzyżowało ich plany i prowadziło ich do podżegania do II wojny światowej.

Kiedy Coolidge przejął urządowanie, kontynuował on wewnętrzną politykę ekonomiczną, politykę wysokich ciał na towary importowane przy jednoczesnym obniżaniu podatku dochodowego. W rezultacie ekonomia rosła w takim stopniu, że dochód netto wciąż się powiększał. Teraz trzeba było to zatrzymać. Handlarze pieniędzy zdecydowali, tak jak praktykowali to poprzednio, że nadszedł czas, żeby załamać amerykańską ekonomię. Rezerwa Federalna zaczęła zalewać kraj pieniędzmi. W tych latach zwiększyli oni podaż pieniądza o 62%. Pieniądzy było pod dostatkiem. Oto dlaczego okres ten jest nazywany „kwitającymi latami dwudziestymi” (*cdn*).

Melvin Sickler

artykuły ukazały się w:

Pismo "Michael", ul. Komuny Paryskiej 45/3A, 50-452 Wrocław, Polska, Tel: (071) 343-6750,

("Michael" Journal, 1101 Principale St., Rougemont, P.Q, JOL 1M0, Canada, Tel: (416) 259-3714).

²⁷ Calvin Coolidge (1872-1933), 30. prezydent Stanów Zjednoczonych w latach 1923-29, republikanin, prawnik.